

Ustavni sud Bosne i Hercegovine u Velikom vijeću, u predmetu broj **AP 1140/19**, rješavajući apelaciju **Davora Dragičevića i Suzane Radanović**, na osnovu člana VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine, člana 57. stav (2) tačka b), člana 59. st. (1) i (2) Pravila Ustavnog suda Bosne i Hercegovine – prečišćeni tekst ("Službeni glasnik Bosne i Hercegovine" broj 94/14), u sastavu:

Mato Tadić, predsjednik

Miodrag Simović, potpredsjednik

Mirsad Ćeman, potpredsjednik

Valerija Galić, sutkinja

Seada Palavrić, sutkinja

Zlatko M. Knežević, sudija

na sjednici održanoj 23. juna 2021. godine donio je

ODLUKU O DOPUSTIVOSTI I MERITUMU

Usvaja se apelacija **Davora Dragičevića i Suzane Radanović**.

Utvrđuje se povreda prava na život iz člana II/3.a) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 2. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda u predmetu Okružnog javnog tužilaštva Banja Luka broj T13 0 KTN 0040438 18.

Odluku objaviti u „Službenom glasniku Bosne i Hercegovine”, „Službenim novinama Federacije Bosne i Hercegovine”, „Službenom glasniku Republike Srpske” i u „Službenom glasniku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“.

OBRAZLOŽENJE

I. Uvod

1. Davor Dragičević (u daljnjem tekstu: apelant) iz Banje Luke, kojeg zastupa Ifet Feraget, advokat iz Sarajeva, podnio je 15. marta 2019. godine apelaciju Ustavnom sudu Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Ustavni sud) zbog nepostojanja djelotvorne istrage u predmetu Okružnog javnog tužilaštva Banja Luka (u daljnjem tekstu: Tužilaštvo) broj T13 0 KTN 0040438 18 u predmetu u kojem je donesena naredba o provođenju istrage protiv N.N. počinitelaca usljed postojanja osnova sumnje da je izvršeno krivično djelo ubistvo na štetu Davida Dragičevića.
2. Apelant je, također, osporio naredbu o neprovođenju istrage (protiv imenovanih i drugih pripadnika Ministarstva unutrašnjih poslova RS) Republičkog javnog tužilaštva - Posebno odjeljenje za suzbijanje korupcije, organizovanog i najtežih oblika privrednog kriminala Banja Luka (u daljnjem tekstu: Republičko tužilaštvo) broj T12 1 KTAO 0000777 18 od 23. novembra 2018. godine zbog krivičnog djela teško ubistvo iz člana 125. stav 2. Krivičnog zakonika Republike Srpske, kao i naredbu o obustavljanju istrage protiv Željka

Karana broj T12 1 KTK 0000768 18 od 31. oktobra 2018. godine i odluke Republičkog tužilaštva br. T12 1 KTP 0000777 18 i T12 1 KTP 0000768 18 2 od 27. decembra 2018. godine kojim su odbijene apelantove pritužbe na odluke Republičkog tužilaštva.

3. Apelacija je zavedena pod brojem AP 1140/19.
4. Suzana Radanović (u daljnjem tekstu: apelantica) i apelant, koje zastupa Ifet Feraget, advokat iz Sarajeva, podnijeli su 26. marta 2021. godine apelaciju Ustavnom sudu Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Ustavni sud) protiv rješenja Okružnog javnog tužilaštva Banja Luka br. A-851/20 od 24. decembra 2020. godine, T13 0 KTP 0045454 20 2 od 27. januara 2021. godine i T13 0 KTP 0045454 20 od 24. decembra 2020. godine i naredbe o neprovođenju istrage broj T 13 0 KT 0045454 18 od 16. novembra 2020. godine.
5. Apelacija je zavedena pod brojem AP 1012/21.

II. Postupak pred Ustavnim sudom

6. Na osnovu člana 23. Pravila Ustavnog suda, od Tužilaštva i Republičkog tužilaštva zatraženo je da dostave odgovore na apelaciju (broj AP 1140/19) i spis. Pozvani su dostavili odgovore na apelaciju i spise 10. i 15. maja 2019. godine.
7. Ustavni sud je 27. decembra 2019. godine zatražio dodatne informacije u vezi sa navedenim predmetom od Tužilaštva. Tužilaštvo je 10. januara 2020. godine dostavilo odgovor na zahtjev Ustavnog suda, kao i prateću dokumentaciju. Ustavni sud je 1. septembra 2020. godine pozvao Tužilaštvo da, ukoliko ima novih relevantnih informacija u vezi sa navedenim predmetom, o tome obavijesti Ustavni sud, te, opet, 29. decembra 2020. godine. Tužilaštvo je odgovorilo na traženje Ustavnog suda, te dostavilo dokumentaciju za koju je smatralo da je relevantna u predmetu (u januaru 2021. godine).
8. Apelant je 15. novembra 2019. godine i 3. aprila i 24. novembra 2020. godine dostavio podneske Ustavnom sudu.
9. Ustavni sud je 28. aprila 2021. godine zatražio informaciju od Tužilaštva Bosne i Hercegovine o „preuzimanju predmeta Dragičević“. Tužilaštvo Bosne i Hercegovine je dostavilo odgovor 11. maja 2021. godine.
10. Na osnovu člana 23. Pravila Ustavnog suda, od Tužilaštva je zatraženo da dostavi odgovor na apelaciju broj AP 1012/21 i spis. Tužilaštvo je dostavilo odgovor i spis.

11. Na osnovu člana 32. Pravila Ustavnog suda, Ustavni sud je odlučio da spoji apelacije br. AP 1140/19 i AP 1012/21 s obzirom na to da pokreću ista pitanja, da vodi jedan postupak i donese jednu odluku pod brojem AP 1140/19.

III. Činjenično stanje

Činjenice u predmetu broj AP 1140/19

12. Činjenice predmeta koje proizlaze iz apelantovih navoda i dokumenata predloženih Ustavnom sudu, uključujući dostavljeni spis predmeta Tužilaštva sa obimnom dokumentacijom od 23 registratora, mogu se sumirati na sljedeći način:
13. Apelant je otac Davida Dragičevića, čiji je nestanak apelant prijavio 18. marta 2018. godine. Beživotno tijelo Davida Dragičevića pronađeno je šest dana kasnije, 24. marta 2018. godine, na ušću rijeke Crkvene u rijeku Vrbas u Banjoj Luci.

Nestanak i pronalazak beživotnog tijela Davida Dragičevića i krađa u kući Đ.R.

14. Ustavni sud primjećuje da, prema dokumentaciji u spisu koju je dostavilo Tužilaštvo Ustavnom sudu, kao i iz odgovora Tužilaštva proizlazi da se radi o događajima koji su povezani (smrt Davida Dragičevića i krađa u kući Đ.R.), dok apelant navedeno osporava (odnosno osporavao je i osporava određene zaključke službene istrage u vezi sa navedenim). Međutim, za potrebe ove odluke Ustavni sud ove činjenice navodi ovdje zajedno.
15. Iz dostavljenog spisa proizlazi da je 18. marta 2018. godine Đ.R. prijavio MUP-u - Policijska uprava Banja Luka - Sektor policije - Policijska stanica Lauš da su N.N. lica počinila krivično djelo krađa u njegovoj porodičnoj kući u periodu od 2 do 4 sata ujutro, te da su tom prilikom otuđene stvari iz njegove kuće (laptop, novac, ključevi od kuće, sunčane naočale, Internet-platna kartica, džepni nož). Isti dan sačinjen je zapisnik o saslušanju Đ.R. na okolnosti krivičnog djela krađa.
16. Prijavu o nestanku lica (David Dragičević) apelant je podnio 18. marta 2018. godine, a zaprimio ju je MUP PU Banja Luka - Sektor kriminalističke policije - Odjeljenje za opšti kriminalitet- Odsjek za potrage. Isti dan sačinjen je zapisnik o saslušanju apelanta od MUP-a PU Banja Luka. Iz spisa proizlazi da je MUP saslušavao određena lica u vezi sa njihovim saznanjima na okolnost nestanka Davida Dragičevića (zapisnici o saslušanju svjedoka od 18. marta do 23. marta 2018. godine). Također, iz spisa proizlazi da je sačinjena službena zabilješka (22. marta 2018. godine) u kojoj je policijski službenik

obavijestio dežurnog tužioca o prijavi nestanka Davida Dragičevića, kojem je prethodila tuča u jednom baru (precizirano) u kojoj je lično učestvovao David, kao i o tuči, „prema izjavi jednog svjedoka“, u kojoj je petnaestak momaka tuklo jednog momka, čiji identitet nije utvrđen, te o drugim saznanjima i aktivnostima koje su preduzela službena lica. Iz službene zabilješke proizlazi da je dežurni tužilac, nakon predočavanja činjenica, naveo da u predočenim činjenicama ne prepoznaje elemente krivičnog djela, te da („nam“, kako je navedeno u službenoj zabilješci) ne može da naloži preduzimanje bilo kakvih mjera i radnji, „ali da ga obavijestimo o eventualnim naknadnim saznanjima ako u njima prepoznamo obilježja krivičnog djela“.

17. Dvadeset četvrtog marta 2018. godine izvršen je uviđaj na licu mjesta na kojem je pronađeno beživotno tijelo (Davida Dragičevića), sačinjen je zapisnik o uviđaju tokom kojeg je MUP PU Banja Luka - Sektor kriminalističke policije - Odjeljenje za opšti kriminalitet - Odsjek za krvne i seksualne delikte pronašao tijelo u koritu rijeke Crkvene. Uviđaj, kako je navedeno u zapisniku, „vrše policijski službenici“ (navedena imena tri lica), a uviđaju su prisustvovali dežurni tužilac i dr. Željko Karan. U zapisniku je, između ostalog, opisano lice mjesta a u dijelu zapisnika „zatečeno stanje“ je navedeno: „Lice mjesta je u potpunosti izmijenjeno na način da su nakon dojave građana pripadnici Vatrogasne brigade Banja Luka izvukli tijelo na obalu, a potom je mrtvozornik, dr. Saša Miljković (prije dolaska uviđajne ekipe) izvršio pregled leša.“ U zapisniku je navedeno da se može zaključiti da se radi o licu Davidu Dragičeviću, a da će zvanična identifikacija biti izvršena narednog dana. Sačinjena je fotodokumentacija.
18. Istog dana (24. marta 2018. godine) Tužilaštvo je izdalo naredbu za obdukciju nadležnom zavodu (JU Zavod za sudsku medicinu Banja Luka).
19. MUP - PU Banja Luka - Sektor kriminalističke policije - Odjeljenje za opšti kriminalitet - Odsjek za krvne i seksualne delikte je sačinio službenu zabilješku o tome da je apelant izvršio prepoznavanje tijela Davida Dragičevića, te da su mu predočeni predmeti koje je obducent pronašao u džepovima Davida Dragičevića. Iz službene zabilješke, koja je sačinjena isti dan, proizlazi da je izvršen pregled odjeće Davida Dragičevića (skinut i popisan) i da su izuzeti predmeti koje je pronašao obducent kod Davida Dragičevića i da su oni pobrojani (između ostalog, novac, džepni nož, privjesak sa ključevima i drugo). Sačinjeni su i drugi dokumenti u vezi sa obdukcijom i fotodokumentacija.

20. Sačinjen je i obdukcioni zapisnik, preciziranog obdukcionog broja protokola, sa datumom obdukcije 25. mart 2018. godine u kojem je navedeno da je obducent, dr. Željko Karan (prema pečatu na zapisniku, isti dan, 28. marta 2018. godine, dostavljen je Tužilaštvu). Također, iz dostavljenog spisa proizlazi da je dr. Ivica Milosavljević, sudski vještak za oblast medicina-sudska medicina, „na zahtev roditelja sada pokojnog Davida Dragičevića“, kako je navedeno u samom nalazu, izvršio reobdukciju (28. marta 2018. godine), te sačinio reobdukcioni zapisnik. Također, kasnije su traženi i sačinjeni nalaz i mišljenje vještaka iz Zagreba (dr. Majer i drugi), koji su dostavljeni Tužilaštvu 22. juna 2018. godine.
21. Tužilaštvo je 26. i 27. marta 2018. godine izdalo naredbe za vještačenje prisutnosti alkohola (i opojnih droga) u beživotnom tijelu Davida Dragičevića. Vještačenje je povjereno JU Zavod za sudsku medicinu Republike Srpske i Kriminalističko-tehničkom centru MUP-a - Odjeljenje za kriminalističko-tehnička istraživanja. Dvadeset osmog marta 2018. godine (prijemni pečat Tužilaštva) Tužilaštvu su dostavljeni nalaz vještačenja nadležnog zavoda (navedenog broja sa datumom 27. mart 2018. godine), analiza prisustva alkohola i opojnih droga u urinu koji su uzeti tokom obdukcije leša Davida Dragičevića i nalaz alkohola u krvi (prijemni pečat Tužilaštva 29. mart 2018. godine) izvršen u Jedinici za forenziku MUP-a.
22. Također, MUP - Uprava za organizovani i teški kriminalitet - Jedinica za organizovani kriminalitet i droge je sačinio zapisnik o uviđaju (27. marta 2018. godine) na licu mjesta izvršenja krivičnog djela krađa u kući Đ.R. (od 18. marta 2018. godine), zapisnik o uviđaju (od 27. marta 2018. godine) povodom izvršenog pretresa terena i pronalaska predmeta koji potječu iz krivičnog djela krađa izvršenog na štetu Đ.R. (pronađeni su laptop i mobilni telefon marke „samsung“). MUP je sačinio zapisnike o saslušanju svjedoka na okolnosti krađe izvršene u kući Đ.R., MUP - PU Banja Luka - Sektor policije sačinio je zapisnik o prepoznavanju predmeta povodom krivičnog djela krađe izvršenog na štetu Đ.R., kao i fotodokumentaciju.
23. Uprava za organizovani i teški kriminalitet MUP - a dostavila je Tužilaštvu izvještaj o smrti lica Davida Dragičevića od 28. marta 2018. godine u kojem je navedeno kretanje Davida Dragičevića od 17. marta, zaključno sa posljednjim snimkom videokamere u 3 sata 43 minute i 52 sekunde 18. marta 2018. godine (što, kako je navedeno, proizlazi iz iskaza svjedoka i videosnimaka nadzornih kamera), kada je, kako je navedeno u izvještaju, otišao u pravcu mosta na rijeci Crkvena „gdje je na nepoznat način pao u korito

rijeke Crkvena“. U izvještaju se navodi prijava o krađi u kući Đ.R., predmeti iz krađe koji su pronađeni kod Davida Dragičevića (prilikom pregleda garderobe pokojnog Davida) i kretanje lica N.Ć. i F.Ć., kao i da je apelant iznio određena saznanja u vezi sa tučom više lica u krugu Mašinske škole, koja se može dovesti u vezu sa smrtnim slučajem njegovog sina, te je navedeno da je istoga dana izvršena provjera navoda u krugu Mašinske škole, da je pronađena I.V., kojoj nisu bile poznate bilo kakve okolnosti u vezi sa tučom, niti je o tome pričala.

24. MUP (različiti odjeli) je saslušavao veliki broj svjedoka na okolnosti nestanka Davida Dragičevića i na okolnosti kretanja Davida Dragičevića, ali i nekih drugih lica. Traženi su snimci videonadzora (prema zahtjevima MUP-a uloženi u spis za predaju videonadzora, oni su zatraženi od banaka, vjerskih objekata, knjižara, ugostiteljskih objekata i drugih). Ispitani su svjedoci koji su imali određena saznanja u vezi sa nekim dešavanjima u noći 17/18. mart 2018. godine.
25. Dana 30. marta i 2. aprila 2018. godine u Tužilaštvu je saslušan svjedok na okolnosti smrti Davida Dragičevića (u vezi sa dešavanjima na 18. mart 2018. godine ujutro ispred kuće u kojoj svjedok živi).
26. Tužilaštvo je izdalo naredbe za provođenje određenih vještačenja, između ostalih vještačenje telefona pronađenog u odjeći smrtno stradalog Davida Dragičevića, naredbe za vještačenje bioloških tragova na određenim predmetima, naredbu (od 26. aprila 2018. godine) za vještačenje prisustva alkohola i opojnih droga u krvi i urinu Davida Dragičevića (vještačenje je povjereno Vojnomedicinskoj akademiji Beograd), naredbe o utvrđivanju utjecaja alkohola na ljudski organizam, naredbu za vještačenje uređaja za pohranjivanje videozapisa nadzornih kamera, vještačenje tragova krvi i druge.
27. Izvršena je rekonstrukcija događaja u kući Đ.R. radi utvrđivanja činjenica i okolnosti u vezi sa smrti Davida Dragičevića. Vršene su analize kretanja Davida Dragičevića, te operativno- kriminalističke analize ostvarenih telefonskih kontakata Davida Dragičevića i drugih lica. Također, vršena su poligrafska ispitivanja određenih lica i sačinjen je izvještaj o tome. Izvršene su kriminalističko-tehničke obrade više lica.
28. Također, iz dostavljene dokumentacije u spisu proizlazi da su određeni prijedlozi Tužilaštva da Osnovni sud u Banjoj Luci izda naredbe koje je Tužilaštvo tražilo odbijeni rješenjem Osnovnog suda zbog toga što prijedlog Tužilaštva nije sadržavao opis krivičnog djela za koje se sumnja da je izvršeno (29. maj 2018. godine).

Naredba o provođenju istrage

29. Na osnovu člana 43. stav 2. tačka b) i člana 224. stav 1. ZKP, 28. juna 2018. godine Tužilaštvo je donijelo naredbu broj T13 0 KTN 0040438 18 o provođenju istrage protiv više N.N. izvršilaca zbog postojanja osnova sumnje da su 18. marta 2018. godine na navedenom mjestu, verbalno, bijesnim i histeričnim glasom napali Davida Dragičevića, upućujući mu pri tome prijetnje, te da su i fizički napali oštećenog, pa je oštećeni, uslijed takvog napada i verbalnih prijetnji, plašeći se za svoj život, bježao od izvršilaca i pao niz strmu obalu u nabujalu rijeku Crkvenu, ili da su ga izvršiocu gurnuli u rijeku da bi, kratko nakon dospijeca u vodu, kod oštećenog nastupila smrt uslijed utapanja, a leš je pronađen 24. marta 2018. godine u rijeci Crkvena, u neposrednoj blizini ušća u rijeku Vrbas, dakle, da su drugog lišili života čime su učinili krivično djelo ubistvo iz člana 124. stav 1. u vezi sa članom 37. Krivičnog zakonika Republike Srpske (u daljnjem tekstu: KZ).
30. Tužilaštvo (i MUP) nakon donošenja naredbe o provođenju istrage je saslušavalo svjedoke, tražilo vještačenja (ili dopunu/dodatna vještačenja), tražilo da nadležni sud izda određene naredbe operateru telekomunikacija za dostavu određenih podataka, naredbe za pretresanje laptopa, USB stika, donosilo naredbe za vještačenje hard-diska (precizirano), ispitivalo informacije do kojih je dolazilo, uključujući i provjere navoda apelanta, kao i majke Davida Dragičevića, te advokata koji ih zastupaju, tražilo pravnu pomoć i van Bosne i Hercegovine, odnosno dostavljanje podataka i dokumentacije, te vršilo (i tražilo) kriminalističku obradu određenih lica i preduzimalo brojne druge radnje. Između ostalih preduzetih radnji, a nakon donošenja naredbe o provođenju istrage Tužilaštvo je uputilo Upravi kriminalističke policije MUP-a pismeni zahtjev za hitno preduzimanje određenih radnji i provjera 1. oktobra 2018. godine (sa tačno navedenim zadacima pored provođenja operativnog plana ovlaštenih službenih lica koji je sačinjen, odnosno da se određena lica „ponovo detaljno“ saslušaju, da se provjeri alibi određenih lica, da se utvrde imena određenih lica, provjere određeni podaci i provede vještačenje i drugo).
31. Prema stanju spisa, odnosno kako proizlazi iz odgovora dostavljenog 10. januara 2020. godine, te kasnijih odgovora (dostavljenih na upit Ustavnog suda), Tužilaštvo je i dalje preduzimalo određene radnje a istraga je u toku.

Ostale radnje i postupci koji su pratili istragu

32. Dana 2. aprila 2018. godine apelant se posredstvom opunomoćenika obratio Tužilaštvu zahtjevom da mu se dostavi izvještaj MUP-a povodom smrti Davida Dragičevića, te je

podneskom na kojem je prijemni pečat Tužilaštva (2. april 2018. godine) predložio pribavljanje određenih dokaza koji su navedeni (otprilike) na dva lista.

33. Usljed nezadovoljstva javnosti (građana) zbog (ne)postupanja u ovom predmetu, samoinicijativno je formirana grupa „Pravda za Davida“, koja je djelovala putem društvenih mreža, te se okupljala na određenim mjestima u Banjoj Luci, a Tužilaštvo je pratilo dešavanja i informacije koje su se iznosile u navedenoj grupi, objavljivanje tekstova članova grupe, novinara i drugih. Također, Tužilaštvo je dobijalo određene pritužbe od pripadnika MUP-a i drugih lica upravo zbog pisanja i izjava članova navedene grupe i primalo anonimne prijave.
34. Iz dostavljene dokumentacije proizlazi da je Narodna skupština Republike Srpske - Anketni odbor (u daljnjem tekstu: Anketni odbor) sa ciljem sagledavanja svih relevantnih činjenica vezanih za stradanje Davida Dragičevića tražila od Tužilaštva informacije i spoznaje u vezi sa navedenim slučajem. Također, iz spisa proizlazi da je glavni okružni javni tužilac dostavio Anketnom odboru informaciju u vezi sa slučajem u kojem je stradao David Dragičević u kojoj je, između ostalog, navedeno: „Zbog osjetljivosti predmeta i pritiska javnosti, na proširenom kolegiju Republičkog tužilaštva, a na moj zahtjev određena su dva tužioca Republičkog tužilaštva koji će vršiti nadzor nad radom postupajućeg tužioca, pored nadzora koji provodim ja, kao glavni tužilac.“
35. Također, iz dostavljenog spisa proizlazi da je apelant tražio izuzeće postupajućeg tužioca očigledno (kako se kaže u izjašnjenju postupajućeg tužioca dostavljenom u spis) zbog nezadovoljstva njegovim radom, nesaradnjom sa porodicom Davida Dragičevića, kao i zbog privatnih i poslovnih odnosa sa jednim od policijskih službenika, zbog čega se, kako je navedeno, nameće zaključak o postojanju osnovane sumnje u njegovu pristrasnost. Postupajući tužilac je Kolegiju tužilaca dostavio svoje izjašnjenje u pogledu zahtjeva i naveo radnje koje je preduzeo u konkretnom predmetu. Kolegij Tužilaštva je 18. aprila 2018. godine donio rješenje kojim je odbacio apelantov zahtjev za izuzeće postupajućeg tužioca kao nedozvoljen, odnosno suprotan odredbi člana 38. Zakona o krivičnom postupku (u daljnjem tekstu: ZKP) iz kojeg proizlazi da zahtjev mogu postaviti strane ili branilac.
36. Ustavni sud napominje da se u dostavljenim registratorima nalaze „prijave krivičnog djela 'ubistvo' nad Davidom Dragičevićem“ protiv „nepoznatog i još uvijek slobodnog počinioca“ koje su građani poslali Tužilaštvu.

37. Ustavni sud ukazuje (s obzirom na to da to ima veze sa konkretnim predmetom) da je Tužilaštvo podiglo optužnicu pred Osnovnim sudom u Banjoj Luci (koja je, kako Tužilaštvo u odgovoru navodi, potvrđena) protiv M.M. i Z.B., jer su, postupajući kao policijski službenici prilikom popisivanja, označavanja, sušenja i pakiranja odjevnih predmeta skinutih sa tijela Davida Dragičevića prilikom izvršene obdukcije, s namjerom da spriječe dokazivanje eventualnih bioloških tragova na odjevnom predmetu - muškim boksericama, koje su mogle poslužiti kao dokaz u krivičnom predmetu zbog krivičnog djela ubistvo iz člana 124. stav 1. KZ u vezi sa članom 37. na štetu lica Davida Dragičevića, taj odjevni predmet bacili u otpad, dakle, s namjerom da spriječe ili otežaju dokazivanje uništiti predmet koji služi kao dokaz, čime su učinili krivično djelo sprečavanje dokazivanja iz člana 336. stav 1. KZ.
38. Također, iz apelantovog podneska od 23. novembra 2020. godine proizlazi da je Tužilaštvo 16. novembra 2020. godine donijelo naredbu o neporovođenju istrage protiv prijavljenog S.K. zbog krivičnog djela sprečavanje dokazivanja iz člana 336. stav 1. KZ i krivičnog djela davanje lažnog iskaza iz člana 335. stav 4. u vezi sa stavom 3. KZ, a po krivičnoj prijavi Z.B., jer ne postoje osnovi sumnje da je prijavljeno lice učinilo krivično djelo. U dopisu se navodi da će apelant protiv navedene naredbe uložiti pritužbu. Uz podnesak od 23. novembra 2020. godine apelant je dostavio i članak objavljen na portalu Nova.rs (koji su prenijeli i drugi portali) pod nazivom „Pravda za Davida: Obducent otkriva kako je Dragičević ubijen“ u kojem je dr. Radovan Furtula, član obducentuskog tima VMA, na čijem je čelu bio dr. Ivica Milosavljević, koji je radio reobdukciju tijela Davida Dragičevića, iznio detalje „koji potvrđuju sve navode iz predmetne apelacije o neprovođenju adekvatne istrage ubistva Davida Dragičevića“.

Osporene odluke Republičkog tužilaštva

Naredba o obustavljanju istrage protiv Željka Karana

39. Republičko tužilaštvo (Posebno odjeljenje za suzbijanje korupcije, organizovanog i najtežih oblika privrednog kriminala) donijelo je naredbu o obustavljanju istrage broj T12 1 KTK 0000768 18 od 31. oktobra 2018. godine na osnovu člana 43. stav 2. tačka b) i člana 232. stav 1. tačka a) ZKP. Navedenom naredbom obustavljena je istraga protiv osumnjičenog Željka Karana, provedena zbog postojanja osnova sumnje da je učinio krivično djelo zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 315. KZ i krivično djelo

nesavjestan rad u službi iz člana 322. KZ, jer djelo koje je učinio osumnjičeni nije krivično djelo.

40. U naredbi kojom je istraga obustavljena je navedeno sljedeće:

41. „Uprava Kriminalističke policije MUP-a je Tužilaštvu podnijela izvještaj o počinjenim krivičnim djelima (navedenog broja) protiv Željka Karana, direktora Zavoda za sudsku medicinu Republike Srpske (u daljnjem tekstu: Zavod), zbog, kako se navodi, postojanja osnova sumnje da je učinio krivično djelo zloupotreba službenog položaja ili ovlašćenja iz člana 315. KZ i krivično djelo nesavjestan rad u službi iz člana 322. KZ.“

42. Tužilaštvo je svojim aktom navedenog broja od 25. septembra 2018. godine kompletan krivični predmet koji se odnosi na navedeni izvještaj o počinjenim krivičnim djelima dostavilo Posebnom odjeljenju za suzbijanje korupcije, organizovanog i najtežih oblika privrednog kriminala Republičkog tužilaštva na dalje nadležno postupanje s obzirom na to da je, kako se navodi, prijavljeno lice imenovano od Vlade Republike Srpske.

43. Nakon dostavljanja predmeta na uvid i dalje nadležno postupanje, Republičko tužilaštvo je zaključilo da je nadležno za krivično gonjenje u tom krivičnom predmetu. Republičko tužilaštvo se pozvalo na odredbu člana 3. stav 1. tač. 36. i 40. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o suzbijanju korupcije, organizovanog i najtežih oblika privrednog kriminala, te dalje navelo sadržaj, odnosno navode iz izvještaja o učinjenim krivičnim djelima - da je osumnjičeni u vremenskom periodu od 26. marta 2018. godine do 27. marta 2018. godine u službenim prostorijama Zavoda, kao direktor Zavoda, postupio po naredbi za vještačenje Tužilaštva navedenog broja i datuma, te izvršio toksikološko vještačenje, odnosno vještačenje prisutnosti alkohola i opojnih droga u postmortalnom uzorku urina koji je uzet tokom obdukcije leša Davida Dragičevića iako je bio svjestan da, kako se navodi, nije smio postupiti po naredbi, jer za vršenje toksikoloških vještačenja u Zavodu za sudsku medicinu nije formirana namjenska laboratorija za forenzičku toksikologiju. U izvještaju o učinjenom krivičnom djelu se navodi da je osumnjičeni, nakon zaprimanja naredbe za vještačenje, kao i krvi i urina koji su uzeti prilikom obdukcije, izvršio vještačenje analizom prisustva opojnih droga u postmortalnom uzorku urina, dok je tokom provođenja vještačenja konstatirano da uzorak krvi koji je dostavljen na vještačenje nije podoban za analizu prisustva alkohola koja se obavlja enzimatskom metodom, imajući u vidu da se radi o postmortalnom uzorku koji je djelimično koaguliran, a djelimično emuliziran. Također se navodi da je analiza izvršena na

odgovarajućoj aparaturi i uz upotrebu reagenasa koji su, kako se ističe, dizajnirani za utvrđivanje prisustva i koncentracije alkohola i opojnih droga u urinu. U izvještaju se konstatira da je osumnjičeni sačinio nalaz vještačenja iako je znao da za vršenje toksikoloških vještačenja u Zavodu ne postoji formirana namjenska laboratorija za forenzičku toksikologiju, te je na taj način osumnjičeni, kako se navodi, prekoračenjem granica svog službenog ovlašćenja teže povrijedio prava stradalog Davida Dragičevića, te doveo u zabludu postupajućeg tužioca Tužilaštva, istražne organe, stručna lica, odnosno Ivicu Milosavljevića, kojeg je, kako se navodi, saslušalo Tužilaštvo u svojstvu stručnog svjedoka i koji je vršio reobdukciju tijela pokojnog Davida Dragičevića, a koji je prilikom sačinjavanja nalaza reobdukcije koristio podatke iz nalaza i mišljenja izvršenog vještačenja prisutnosti alkohola i opojnih droga koji je sačinio osumnjičeni. U izvještaju se, također, konstatira da je osumnjičeni nalaz i mišljenje izvršenog vještačenja dostavio Tužilaštvu bez odgovarajućeg broja protokola, a da u njemu nigdje nije konstatirao da se radi o skrining-analizi, odnosno da nalaz koji je sačinio nema dokaznu snagu. U izvještaju o učinjenom krivičnom djelu se navodi da je u spornom nalazu i mišljenju konstatirano da je u ispitivanim uzorcima ustanovljeno prisustvo etil-alkohola u koncentraciji od 1,32 promila, kao i prisustvo THC (tetrahidroksikanabinola) koji ima granične pozitivne vrijednosti, na donjoj granici analitičkog praga osjetljivosti, kao i prisustvo LSD. Uprava Kriminalističke policije MUP-a je potkrijepila navedene tvrdnje pribavljenim aktom Zavoda u kojem se, između ostalog, navodi da u toj ustanovi ne postoji formirana namjenska laboratorija za forenzičku toksikologiju, odnosno da se Zavod ne bavi toksikološkim analizama koje imaju definitivnu dokaznu vrijednost u sudskom postupku. Svoj zaključak o postojanju osnova sumnje da je osumnjičeni učinio krivično djelo na način kako mu je izvještajem o učinjenom krivičnom djelu stavljeno na teret Uprava Kriminalističke policije MUP-a je potkrijepila i aktom glavnog republičkog zdravstvenog inspektora u kojem je navedeno da Zavod posjeduje rješenje Ministarstva pravde Republike Srpske kojim se utvrđuje da Zavod ispunjava sve uvjete za vršenje poslova vještačenja iz oblasti zdravstva (dalje precizirano), te ostalim dijelovima ovog akta koji su navedeni. Na osnovu izvještaja o učinjenom krivičnom djelu osumnjičenom se, također, stavlja na teret izvršenje produženog krivičnog djela nesavjestan rad u službi iz člana 322. KZ na taj način što je osumnjičeni u navedenom vremenskom periodu u Banjoj Luci, u svojstvu direktora Zavoda, u službenim prostorijama Zavoda, postupajući po naredbi Tužilaštva navedenog broja i datuma izvršio obdukciju tijela stradalog Davida Dragičevića, kojom prilikom je, kako se navodi, nesavjesno postupao iako je bio svjestan,

ili je bio dužan i mogao biti svjestan da će, uslijed njegovog činjenja, nastupiti teža povreda prava stradalog Davida Dragičevića. Naime, osumnjičeni je izvršio obdukciju tijela i tom prilikom sačinio obdukcioni zapisnik, navedenog broja protokola, kojom prilikom, kako se ističe, nije postupio u skladu sa Zakonom o zdravstvenoj zaštiti Republike Srpske, odnosno u skladu sa Pravilnikom o postupku obavljanja obdukcije tako što prilikom obdukcije nije izuzeo uzorke dlaka dobijenih čupanjem, a što je potkrijepljeno aktom Republičkog inspektorata Republike Srpske. Pored navedenog, u izvještaju o učinjenom krivičnom djelu, također, konstatira se da je osumnjičeni prilikom sačinjavanja obdukcionog zapisnika na njegovoj trećoj strani naveo: „Nosne kosti su cijele“, te na četvrtoj strani naveo: „Pregledane su kosti glave, vrata, trupa i ekstremiteta i na njima nisu ustanovljeni znaci preloma.“ U odnosu na ove navode obdukcionog zapisnika, u izvještaju o učinjenom krivičnom djelu se podvlači da je doktor Ivica Milosavljević u sačinjenom zapisniku u reobdukciji na strani 2. naveo: „Preparisani su koža i potkožno meko tkivo lica i tom prilikom je ustanovljeno sledeće: na levoj nosnoj kosti, sredinom kosti i poprečno locirano kratka linijska fisura, okolno tkivo krvlju podliveno“, a na strani 4. istog zapisnika konstatirano je da su „pregledane kosti glave, vrata/trupa i ekstremiteta i na njima, osim opisane fisure lijeve nosne kosti, nisu ustanovljeni znaci preloma drugih kostiju“. U izvještaju se, također, konstatira da je dr. Ivica Milosavljević u svojoj izjavi datoj u Tužilaštvu, između ostalog, naveo da je preparacijom tkiva lica utvrdio i jednu fisuru, odnosno nepotpuni crtasti prelom. Pored navedenih tvrdnji, svoje navode da je osumnjičeni nesavjesno postupao u vršenju službe podnosilac izvještaja o učinjenom krivičnom djelu potkrepljuje da on za sebe, kao direktora zdravstvene ustanove, a tako ni za zaposlene u njoj od Komore doktora medicine nije pribavio licence za rad koje su propisane Zakonom o zdravstvenoj zaštiti Republike Srpske i Zakonom o zdravstvenim komorama. Navedeni dokazi su dostavljeni uz izvještaj o učinjenom krivičnom djelu.

44. Kako je navedeno u aktu Republičkog tužilaštva u toku istrage, pored dokaza, uz izvještaj o učinjenom krivičnom djelu od Tužilaštva je pribavljen i izvršen uvid u spis tog tužilaštva broj T13 0 KTN 0040438 18 koji se odnosi na istragu o okolnostima smrti Davida Dragičevića, a pored toga, Republičko tužilaštvo je u toku istrage, radi potpunog utvrđivanja činjeničnog stanja u ovoj krivičnoj stvari, u svojstvu svjedoka saslušalo Želimira Lepira, Dalibora Vreću, Sinišu Kostreševića, Sinišu Bereta i Darka Radića.

45. Ocjenjujući pribavljene dokaze pojedinačno i u međusobnoj vezi, te dovodeći ih u vezu sa odbranom osumnjičenog Željka Karana, datom prilikom ispitivanja u svojstvu osumnjičenog pred ovlašćenim službenim licima Uprave Kriminalističke policije MUP-a i u vezu sa navodima iz izvještaja o učinjenim krivičnim djelima, Republičko tužilaštvo je zaključilo da djelo koje je učinio osumnjičeni nije krivično djelo o čemu je dalo sljedeće razloge:
46. „Republičko tužilaštvo je navelo da su ovlašćena službena lica Uprave Kriminalističke policije MUP-a u toku preduzimanja radnji koje su prethodile podnošenju izvještaja o učinjenim krivičnim djelima u svojstvu osumnjičenog ispitala Karan Željka na sve okolnosti izvršenja krivičnih djela koja su mu stavljena na teret, u prisustvu branioca kojeg je on angažovao i da mu je saopšteno šta mu se stavlja na teret. Na osnovu izvršenog uvida u cjelokupan dostavljeni spis Republičko tužilaštvo je zaključilo da je ova istražna radnja preduzeta bez prethodnog obavještavanja nadležnog tužioca i bez nadzora nadležnog tužioca - Posebnog odjeljenja za suzbijanje korupcije, organizovanog i najtežih oblika privrednog kriminala Republičkog javnog tužilaštva Republike Srpske, shodno odredbama člana 3. stav 1. tačka 36. i 40. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o suzbijanju korupcije, organizovanog i najtežih oblika privrednog kriminala. Na osnovu prikupljenih dokaza evidentno je da ovlašćena službena lica prilikom preduzimanja radnji u ovom predmetu, pa na kraju i ispitivanja osumnjičenog i podnošenja izvještaja o učinjenom krivičnom djelu nisu postupala pod nadzorom nadležnog tužioca, te su dalje navedene poduzete radnje (strana 7), te su na navedene okolnosti saslušani svjedoci i Siniša Kostrešević, Siniša Bereta, Darko Radić, Dalibor Vrećo i Želimir Lepir, čije su izjave navedene u aktu Republičkog tužilaštva.“
47. Imajući u vidu iznesene činjenice, kako je navedeno u aktu Republičkog tužilaštva (strana 10), može se zaključiti da predmetne radnje ovlašćenih službenih lica, koje su preduzete prije podnošenja izvještaja o krivičnom djelu, nisu izvršene nakon obavještavanja nadležnog tužioca Republičkog tužilaštva, niti je osiguran nadzor nad radom ovlašćenih službenih lica u ovom predmetu od nadležnog tužioca, kako je to propisano odredbom člana 226. ZKP.
48. Izvještaj o učinjenim krivičnim djelima Uprave Kriminalističke policije MUP-a dostavljen je Tužilaštvu, koje nije nadležno za postupanje u ovom krivičnom predmetu. S druge strane, Republičko tužilaštvo je na osnovu pažljive i svestrane analize izjava svjedoka, objektivnih dokaza, kao i navoda odbrane osumnjičenog Željka Karana zaključilo da u

konkretnom slučaju djelo za koje se osumnjičeni tereti nije krivično djelo zbog sljedećih razloga:

49. Naime, u odnosu na navode izvještaja o učinjenom krivičnom djelu na osnovu kojih se osumnjičeni tereti da je prekoračio granice svojih ovlašćenja tako što je, postupajući po naredbi Tužilaštva, izvršio toksikološko vještačenje, odnosno vještačenje prisutnosti alkohola i opojnih droga u postmortalnom uzorku urina koji je uzet tokom obdukcije leša Davida Dragičevića, a da za vršenje toksikoloških vještačenja u Zavodu nije formirana namjenska laboratorija za forenzičku toksikologiju, niti ova ustanova posjeduje potrebna odobrenja za vršenje toksikoloških vještačenja, te sačinio nalaz u kojem je konstatirano da je u ispitivanim uzorcima ustanovljeno prisustvo etil- alkohola od 1,32 promila, kao i prisustvo THC (tetrahidroksikanabinol) koje ima granično pozitivne vrijednosti, na donjoj granici analitičkog praga osjetljivosti, kao i prisustvo LSD, a nakon sačinjavanja nalaza, bez broja protokola dostavio ga Tužilaštvu i na taj način teže povrijedio prava stradalog Davida Dragičevića, Republičko tužilaštvo je zaključilo da u odnosu na ove navode djelo koje je učinio osumnjičeni nije krivično djelo.
50. U tom pravcu Republičko tužilaštvo je navelo odbranu Željka Karana koju je iznio pred ovlaštenim službenim licima i naveo da je tačno da je postupio po naredbi postupajućeg tužioca Tužilaštva i obavio navedenu analizu. Osumnjičeni je naveo da su ga prije obavljanja analize pozvali načelnik Uprave za organizovani i teški kriminalitet MUP-a i postupajući tužilac koji su ga pitali o mogućnostima takve analize u Zavodu. Naveo je da im je detaljno obrazložio da Zavod ima uređaj koji služi za preliminarna testiranja, te da se na njemu može kvalitativno i kvantitativno utvrditi koncentracija alkohola, a da se najčešće droge i najčešće psihoaktivne supstance koje taj uređaj radi mogu utvrditi samo u smislu da li nešto postoji ili ne, odnosno da se radi samo o kvalitativnom, a ne i kvantitativnom utvrđivanju. Osumnjičeni je naveo da je, nakon tih objašnjenja i u skladu sa objašnjenjem, Tužilaštvo dostavilo Zavodu naredbu za predmetno toksikološko vještačenje, te je osumnjičeni naveo da je analizu obavio istog dana kako bi nadležnim organima potpuno izašao u susret. Nakon izvršene analize, kako dalje navodi, uzorak krvi je vratio Kriminalističko-tehničkom centru, jer je bio u nepodobnom stanju za analizu koja se provodi enzimatskom metodom, a uzorak urina bio je podoban, pa je i analiziran na osnovu naredbe tužioca, a nalazi su konstatirani u iskazanom mišljenju vještaka. Osumnjičeni je opisao samu analizu, kako je vršena i čime. U svojoj odbrani osumnjičeni je naveo da se Zavod, kao javna ustanova, nalazi na listi ustanova Ministarstva pravde

Republike Srpske i da je licenciran kao ustanova koja se bavi sudskom medicinom, forenzičkom genetikom i forenzičkom toksikologijom, te da toksikološka laboratorija treba da se dalje razvija u smislu uvođenja novih uređaja i novih metoda i da će se tome pristupiti kad se za to steknu uvjeti. Dalje, osumnjičeni je naveo i da nije tačno da je nalaz vještačenja izdat bez broja protokola, ističući pri tome da nalaz koji je izdat posjeduje broj OP-166/18, a uz nalaz Zavod dostavlja propratni akt sa brojem zavodskog protokola, te da se tako postupa u svim slučajevima. Osumnjičeni je istakao da ništa nije uradio samostalno, već da je postupao po naredbi tužioca, nastojeći da to uradi maksimalno efikasno i ekspeditivno, te da je, postupajući po naredbi tužioca, uradio samo ono što je mogao uraditi i ništa više od toga, kao i da mu nije jasno u čemu je i na koji način zloupotrijebio službeni položaj.

51. U aktu Republičkog tužilaštva je navedeno da je odbrana osumnjičenog, u suštini, potkrijepljena aktom Zavoda od 11. maja 2018. godine.
52. Dalje, kako je navedeno u aktu Republičkog tužilaštva, na te okolnosti osumnjičeni u svojoj odbrani je naveo da je sa tim činjenicama upoznao načelnika Uprave za organizovani i teški kriminalitet MUP-a i postupajućeg tužioca koji provodi istragu u vezi sa utvrđivanjem okolnosti nastanka smrti Davida Dragičevića, te da je tek nakon njihovog upoznavanja sa tim činjenicama, postupajući tužilac izdao naredbu Zavodu za vještačenje prisustva alkohola i opojnih droga.
53. Republičko tužilaštvo je navelo da tvrdnja u izvještaju o krivičnom djelu, kako je osumnjičeni svojim postupanjem doveo u zabludu postupajućeg tužioca, istražne organe i druga stručna lica, nije potkrijepljena niti jednim dokazom koji je dostavljen uz izvještaj, već, upravo suprotno, dokazi koji se prilažu uz izvještaj upućuju na zaključak da je osumnjičeni obavijestio Tužilaštvo i policiju o navedenim činjenicama. U prilog takvom zaključku ide i činjenica da je Tužilaštvo naknadno izdalo naredbu za vještačenje, odnosno vršenje toksikološko-hemijske analize na prisustvo alkohola i opojnih droga Vojno-medicinskoj akademiji u Beogradu. Prema izvještaju o rezultatima toksikološko-hemijske analize Odjeljenja za toksikološku hemiju Instituta za toksikologiju i farmakologiju - Centra za kontrolu trovanja Vojno-medicinske akademije u Beogradu, u analiziranim uzorcima krvi i urina pokojnog Davida Dragičevića utvrđeno je prisustvo određenih koncentracija metanola i etanola koje su u osnovi u granicama vrijednosti koje su prethodno utvrđene toksikološko-hemijskom analizom Zavoda u odnosu na stepen

alkohola u urinu, te analizom alkohola u krvi koju je izvršila Jedinica za forenziku Kriminalističko-tehničkog centra Ministarstva unutrašnjih poslova Republike Srpske.

54. S druge strane, činjenica je da je u nalazu Vojno-medicinske akademije konstatirano da toksikološko-hemijskom analizom uzorka urina nije dokazano prisustvo opijata morfijske strukture, kanabipoida, MDMA, amfetamina i kokaina, odnosno u analiziranim uzorcima krvi i urina nije dokazano prisustvo opijata morfijske strukture (morfij, kodein, 6-monoacetilmorfin) kokaina, metabolit kokaina, amfetamina, metanfetamina, MDMA, metadona, tramadola i atropina, te analizom uzorka urina nije utvrđeno prisustvo tetrahidrokanabinola i LSD. Činjenica je da je osumnjičeni u svojoj odbrani iznio da se radi samo o kvalitativnoj skrining-analizi na prisustvo opijata, a ne o definitivnom nalazu i mišljenju o utvrđenom prisustvu opijata u organizmu, što je nadležno tužilaštvo kasnije i opredijelilo da vještačenje putem toksikološko-hemijske analize povjeri drugoj ustanovi specijaliziranoj i potpuno opremljenoj za tu vrstu vještačenja. U prilog ovakvom zaključku idu i navodi svjedoka Želimira Lepira, koji je naveo da je dr. Željko Karan njemu i postupajućem tužiocu Daliboru Vreći objasnio da ti instrumenti na kojima on obavlja ovu vrstu vještačenja nisu toliko pouzdani da bi mogao tačno i precizno odrediti, u smislu validnog dokazivanja u krivičnom postupku, koncentraciju opojnih droga u urinu ispitanika, već da se praktično radi o preliminarnom nalazu i da su zbog toga oni i izdali novu naredbu za vještačenje Vojno-medicinskoj akademiji u Beogradu.
55. Republičko tužilaštvo je istaklo da je osumnjičeni postupao po naredbi za vještačenje nadležnog tužilaštva, te da je, prema raspoloživim dokazima, Zavod licenciran za vršenje vještačenja iz oblasti sudske medicine, forenzičke genetike i forenzičke toksikologije.
56. Prema izvještaju o krivičnom djelu u odnosu na iznesene navode, osumnjičenom se stavlja na teret izvršenje krivičnog djela zloupotreba službenog položaja ili ovlašćenja iz člana 315. KZ. Na osnovu sveobuhvatne analize pribavljenih dokaza koji se odnose na ove navode izvještaja o krivičnom djelu, ocjenjujući iznesene činjenice, Republičko tužilaštvo je zaključilo da osumnjičeni nije iskoristio svoj službeni položaj, odnosno ovlašćenje, da nije prekoračio granice svojih službenih ovlašćenja, niti je propustio da izvrši neke službene radnje koje bi se mogle kvalificirati kao neizvršenje službene dužnosti, niti je opisanim postupanjem u vezi sa izvršenim toksikološkim vještačenjem sebi ili drugom pribavio neku korist, drugom nanio neku štetu ili teže povrijedio prava drugog. U izvještaju o učinjenom krivičnom djelu se, također, konstatira, kao osnova koja potkrepljuje sumnje da je osumnjičeni učinio predmetno krivično djelo, da je on nalaz

analize prisustva opojnih droga u postmortalnom uzorku urina dostavio bez broja protokola, odnosno da nije izvršio protokolisanje nalaza. Međutim, osumnjičeni u svojoj odbrani navodi da je nalaz dostavio Tužilaštvu pod brojem OP-166/18, a ista ta činjenica utvrđena je na osnovu izvršenog uvida u predmetni nalaz analize u kojem je konstatirano da je datum izrade nalaza 27. mart 2018. godine, da je ono izvršeno na zahtjev, odnosno po naredbi Tužilaštva, te da se odnosi na broj predmeta OP-166/18 uz navođenje imena postupajućeg tužioca u navedenom krivičnom predmetu.

57. Na osnovu izloženog u odnosu na navode izvještaja o učinjenim krivičnim djelima, Republičko tužilaštvo je zaključilo da djelo koje je učinio osumnjičeni nije krivično.
58. Dalje, Republičko tužilaštvo je navelo da se osumnjičenom na osnovu izvještaja o učinjenim krivičnim djelima, također, stavlja na teret da je učinio krivično djelo nesavjestan rad u službi iz člana 322. KZ na taj način da, kako je navedeno, svjesnim kršenjem Pravilnika o postupku obavljanja obdukcije koji se odnosi na sudskomedicinski postmortalni protokol prilikom obdukcije leša Davida Dragičevića nije izuzeo uzorke dlaka dobijenih čupanjem, te da u obdukcionom zapisniku nije evidentirao povredu kod oštećenog u vidu kratke linijske fisure lijeve nosne kosti, a koja je kasnije evidentirana prilikom reobdukcije, te da nije pribavio licencu za rad od Komore doktora medicine Republike Srpske, kako je to propisano Zakonom o zdravstvenoj zaštiti Republike Srpske i Zakonom o zdravstvenim komorama, čime je, kako se u izvještaju navodi, nastupila teža povreda prava stradalog Davida Dragičevića.
59. Opet iznoseći odbranu osumnjičenog Željka Karana, Republičko tužilaštvo je navelo da je on istakao da je u Pravilniku o izvođenju obdukcija navedeno da je tokom obavljanja obdukcije potrebno uzeti nesporne uzorke za potrebe obavljanja DNK analize koji su podobni za trajno arhiviranje, pa je navedeno da se radi o uzorcima dlaka koji se dobijaju čupanjem, odnosno uzorcima krvi u formi tzv. suve krvne mrlje. U općem slučaju to ne znači da se uvijek moraju uzeti oba uzorka, posebno ako neki od uzoraka nije podoban za trajno arhiviranje, dovoljno je uzeti jedan ili drugi a po mogućnosti mogu i oba. Osumnjičeni je istakao da je cilj da se uzme podoban uzorak za trajno arhiviranje, a u konkretnom slučaju, kako ističe, mrtvo tijelo stradalog bilo je nekoliko dana u vodi, pa je dlaka samim tim degradirana, voda u kojoj se nalazilo tijelo je takva da se u nju sliva i kišna i kućna, odnosno fekalna kanalizacija, pa je stoga njegova kosa strašno kontaminirana doslovno svim i svačim, a osim toga, bilo je evidentno da je, kako navodi, kosa oštećenog, dok je bio živ, bila intenzivno frizerski tretirana, jer je bila spletena u tzv.

dredove. Prema zaključku osumnjičenog, sve navedeno očigledno svjedoči u prilog tome da je takav uzorak potpuno nepodoban za arhiviranje, da uzorak u takvom stanju veoma brzo postmortalno propada, da se ubuđa i slično, te bi uzimanje takvog uzorka za koji se unaprijed zna da je degradiran i kontaminiran „bilo stručni idiotizam“. Osumnjičeni navodi da je tokom obdukcije uzet uzorak suhe krvne mrlje na filter-papiru koji je osušen i spakiran prema pravilima struke, a da je kasnije isti uzorak poslužio svojoj namjeni, odnosno iz tog uzorka dobijen je nesporni DNK stradalog koji je bio polazna osnova za dalje komparacije tokom obavljanja DNK analize. Osumnjičeni je naveo da je izvršio obdukciju leša Davida Dragičevića, te da je tokom obdukcije konstatirao povrede za koje je naveo u obdukcionom zapisniku da su „zaživotne“, nastale djelovanjem tupe mehaničke sile, da su u pitanju lake tjelesne povrede i da su one mogle nastati i u fizičkom sukobljavanju sa jednim ili više lica. Dalje, navodi da je informiran da je tokom reobdukcije nađena povreda - fisura nosne kosti, ali da njemu nikada niko nije dostavio ni reobdukcioni zapisnik, ni fotodokumentaciju. Osumnjičeni navodi da je moguće da je postojala fisura, odnosno napuknuće nosne kosti, te da je takva povreda sama po sebi, također, laka tjelesna povreda, nastala djelovanjem tupe mehaničke sile, da je ona mogla nastati u nekom fizičkom sukobu, ali da je mogla nastati i postmortalno. U svojoj odbrani osumnjičeni, dalje, ističe da tokom obdukcije ta povreda nije viđena zbog toga što se prilikom rutinskih obdukcija ne obavlja skidanje kože sa lica da bi se izbjeglo teško izobličenje fizionomije mrtvog tijela, kao i da je prilikom reobdukcije uobičajeno da se radi sve, pa i skidanje lica. U odnosu na ove navode, osumnjičeni je dodao da fisura nosne kosti koja je uočena na reobdukciji ne mijenja ništa ni povodom pitanja vrste povreda, ocjene njihove težine, kao ni povodom pitanja uzroka smrti, te da ta povreda ne predstavlja odlučnu činjenicu zbog čega se ne može govoriti o njegovom nesavjesnom radu. Također, osumnjičeni je naveo da je Zavod osnovan odlukom Vlade Republike Srpske, te da je nadležna komisija Ministarstva zdravlja Republike Srpske izvršila uvid i uvjerila se u ispunjenje uvjeta kada su u pitanju prostor, oprema i kadar i, u skladu sa tim, izdala odgovarajuće rješenje. Osumnjičeni je istakao da se Zavod ne bavi ni primarnom, ni sekundarnom, ni tercijarnom zdravstvenom zaštitom, ni bolesnicima, da ne radi ni prevenciju, ni liječenje, ni rehabilitaciju, pa mu, shodno tome, licenca Komore doktora medicine nije potrebna, te da se to odnosi na sve specijaliste sudske medicine. Osumnjičeni navodi da Zavod kao ustanova ima rješenje Ministarstva pravde, kao i svi zaposleni u Zavodu koji se bave vještačenjima. Osumnjičeni je, također, naveo da je već treći mandat na funkciji direktora Zavoda, da ga na tu funkciju imenuje Vlada Republike

Srpske a da u uvjetima za imenovanje nije navedeno da je potrebno posjedovanje licence Komore doktora medicine. Osumnjičeni je naveo da dugo radi kao stalni sudski vještak i da za obavljanje te djelatnosti posjeduje odgovarajuću licencu, odnosno rješenje koje izdaje Ministarstvo pravde u skladu sa odredbama Zakona o vještacima, da je, pored toga, profesor na univerzitetu i drugo.

60. Republičko tužilaštvo je u odnosu na ove navode iz izvještaja o počinjenim krivičnim djelima izvršilo uvid u Pravilnik o postupku obavljanja obdukcije. Također, opet ukazujući na dijelove izvještaja o učinjenom krivičnom djelu, kao i odbranu osumnjičenog, Republičko tužilaštvo je zaključilo da djelo koje je učinio osumnjičeni nije krivično, odnosno da se na osnovu raspoloživih dokaza ne može izvesti zaključak da je osumnjičeni na opisani način svjesno kršio zakone ili druge propise, odnosno da je na opisani način nesavjesno postupao iako je bio svjestan, ili je bio dužan i mogao biti svjestan da će, uslijed njegovog činjenja, nastupiti teža povreda prava stradalog Davida Dragičevića. Iz prikupljenih dokaza u toku postupka ne može se zaključiti da je osumnjičeni preduzeo inkriminirane radnje svjesno kršeći zakone ili propise, niti da je tom prilikom bio svjestan da, uslijed toga, može nastupiti teža povreda prava drugog, ili veća imovinska šteta. Za postojanje obilježja bića krivičnog djela nesavjestan rad u službi iz člana 322. KZ, pored navedenog, neophodno je da prikupljeni dokazi upućuju na zaključak i da je, uslijed takvog činjenja službenog lica, nastupila teža povreda prava drugog ili veća imovinska šteta. Dokazi prikupljeni u toku postupka ne upućuju da je takva posljedica nastupila, niti u čemu se i na koji način manifestira teža povreda prava drugog, u konkretnom slučaju stradalog Davida Dragičevića, niti podnosilac prijave obrazlaže u čemu se ta teža povreda prava drugog ogleda, odnosno ne ukazuje na osnovu kojih činjenica ili dokaza zasniva takav zaključak.
61. Dalje, u odnosu na dio koji se odnosi na činjenicu da prilikom sačinjavanja obdukcionog zapisnika osumnjičeni nije evidentirao povredu kod stradalog Davida Dragičevića u vidu kratke linijske fisure na lijevoj nosnoj kosti, a koja je kasnije konstatirana u zapisniku o reobdukciji vještaka Ivice Milosavljevića, Republičko tužilaštvo je ukazalo na relevantne odredbe nalaza i mišljenja vještaka Ivice Milosavljevića i onoga što je ovaj vještak naveo prilikom saslušanja u Tužilaštvu (strana 18). Dalje, na str. 19. i 20. je navedeno šta proizlazi iz nalaza i mišljenja vještaka, prof. dr. sc. Davora Majera, doc. dr. sc. Marije Baković i dr. Pere Bubala, specijalista sudske medicine, vještaka Zavoda za sudsku medicinu i kriminalistiku Medicinskog fakulteta u Zagrebu.

62. Pažljivo analizirajući nalaze i mišljenja sudskomedicinskog vještačenja vještaka Ivica Milosavljevića iz Beograda, te vještaka Zavoda za sudsku medicinu i kriminalistiku Medicinskog fakulteta u Zagrebu, u kojem je, također, konstatirano da je vještačenje učinjeno uz konsultacije sa toksikologom i patologom, i dovodeći ih u vezu sa nalazom i mišljenjem povodom izvršene obdukcije Zavoda, koje je sačinio osumnjičeni Željko Karan, Republičko tužilaštvo je zaključilo da su predmetni nalazi saglasni i podudarni u odnosu na sve bitne i odlučne činjenice. Vještaci su u potpunosti saglasni u vezi sa uzrokom smrti Davida Dragičevića, lokacijom, prirodom i težinom povreda na tijelu Davida Dragičevića, mehanizmom njihovog nastanka i zaključkom da su sve opisane povrede, pojedinačno i ukupno, lake tjelesne povrede, kao i da se opisane tjelesne povrede ne mogu dovesti u vezu sa smrtnom posljedicom. Vještaci su, također, saglasni u pogledu toga da je leš mogao biti u vodi prije njegovog pronalaska, a nakon nastupanja smrti uslijed utapanja, najmanje šest dana, što na osnovu nalaza izvršenih vještačenja upućuje na zaključak u pogledu kojeg su vještaci saglasni, da je do smrti Davida Dragičevića i njegovog dospijevanja u vodu moglo da dođe u noći nestanka tog lica. Tačno je da se u nalazu i mišljenju vještaka Ivica Milosavljevića i mišljenju i nalazu Zavoda za medicinu i kriminalistiku Medicinskog fakulteta u Zagrebu konstatira da je na tijelu nastradalog ustanovljena i tjelesna povreda u vidu linijske fisure lijeve nosne kosti, a koja nije konstatirana u obdukcionom zapisniku koji je sačinio osumnjičeni. Međutim, vještaci su se izjasnili da i ova utvrđena povreda, kao i ostale povrede koje su konstatirane na tijelu oštećenog, predstavlja laku tjelesnu povredu koja se ni na koji način ne može dovesti u vezu sa smrtnom posljedicom i postojanjem ove povrede sa sudskomedicinskog stajališta, a isto tako u krivičnopravnom smislu ne predstavlja odlučnu činjenicu koja je sama po sebi, ili u vezi sa drugim povredama relevantna za donošenje zaključaka u vezi sa utvrđivanjem uzroka smrti stradalog ili drugih činjenica relevantnih za ishod krivičnog postupka koji se vodi pred Tužilaštvom zbog krivičnog djela ubistvo na štetu Davida Dragičevića.
63. Dakle, dovodeći u vezu navode osumnjičenog zašto nije uočio navedenu povredu (nije skinuo kožu lica) sa iznesenim činjenicama i analiziranim dokazima, Republičko tužilaštvo je zaključilo da djelo koje je osumnjičeni učinio nije krivično djelo uzimajući u obzir bitna obilježja bića krivičnog djela nesavjestan rad u službi iz člana 322. KZ. Na osnovu prikupljenih dokaza ne može se izvesti zaključak da je osumnjičeni, kao službeno lice, opisanim ponašanjem svjesno kršio zakon ili drugi propis, propuštao dužnost da

nadzire, ili na neki drugi način nesavjesno postupao u vršenju službe, ili da je bio svjestan, ili da je bio dužan i da je mogao biti svjestan da može nastupiti teža povreda prava drugog ili veća imovinska šteta, niti dokazi upućuju da je takva povreda ili šteta nastupila. Također, u izvještaju o učinjenom krivičnom djelu se ne obrazlaže, niti se ukazuje koji dokazi na to upućuju, na koji način je osumnjičeni, ne evidentirajući predmetnu tjelesnu povredu u obdukcionom zapisniku, teže povrijedio prava Davida Dragičevića, ili kakvu dokaznu vrijednost uopće ima činjenica da predmetna tjelesna povreda u vidu linijske fisure nosne kosti nije evidentirana u obdukcionom zapisniku.

64. Osumnjičenom se, kako je dalje navedeno, na osnovu izvještaja o učinjenom krivičnom djelu stavlja na teret izvršenje krivičnog djela nesavjestan rad u službi iz člana 322. KZ na taj način što on, kao direktor Zavoda, nije pribavio za sebe kao direktora Zavoda, kao ni za ostale zaposlene u Zavodu licence za rad propisane Zakonom o zdravstvenoj zaštiti i Zakonom o zdravstvenim komorama od Komore doktora medicine Republike Srpske i da je ovakvim postupanjem, kako se navodi u izvještaju, teže povrijedio prava stradalog Davida Dragičevića.
65. U odnosu na ove navode, Republičko tužilaštvo je na osnovu prikupljenih dokaza zaključilo da je Zavod osnovan odlukom Vlade Republike Srpske, te da je Ministarstvo zdravlja Republike Srpske utvrdilo ispunjenost uvjeta za obavljanje djelatnosti Zavoda povodom pitanja prostora, opreme i kadra, da se Zavod ne bavi ni primarnom, ni sekundarnom zdravstvenom zaštitom, niti obavlja liječenje, odnosno rehabilitaciju, niti kao ustanova radi na prevenciji bolesti a, istovremeno, Zavod, kao i svi vještaci zaposleni u toj ustanovi, što se odnosi i na osumnjičenog, na osnovu rješenja Ministarstva pravde Republike Srpske određeni su za sudske vještace i nalaze se na listi stalnih sudskih vještaka, te su članovi Udruženja stalnih sudskih vještaka Republike Srpske. Na osnovu utvrđenih činjenica Republičko tužilaštvo je zaključilo da je u konkretnom slučaju irelevantno u krivičnoppravnom smislu da li je Zavod kao ustanova i osumnjičeni kao službeno i odgovorno lice u Zavodu osigurao licencu za rad koju izdaje Komora doktora medicine Republike Srpske. U tom smislu Republičko tužilaštvo je izvelo zaključak da u odnosu na ove navode djelo koje je učinio osumnjičeni nije krivično djelo, opet se pozivajući na bitna obilježja krivičnog djela nesavjestan rad u službi.
66. Republičko tužilaštvo je, na kraju, istaklo da, iako u ovom krivičnom predmetu, u formalnom smislu, nije donesena naredba o provođenju istrage, imajući u vidu da je lice protiv kojeg je podnesen izvještaj o učinjenom krivičnom djelu ispitano u svojstvu

osumnjičenog od ovlaštenih službenih lica, koje po svojoj procesnopravnoj prirodi predstavlja istražnu radnju, Republičko tužilaštvo je zaključilo da je u konkretnom predmetu potrebno donijeti naredbu o obustavi istrage, jer je na osnovu izvršene istražne radnje istraga faktički započela, odnosno bila u toku. Tako je primjenom odredaba člana 232. ZKP, na osnovu pažljive i svestrane analize svih pribavljenih dokaza, pojedinačno i u međusobnoj vezi, Republičko tužilaštvo zaključilo da u konkretnom slučaju djelo koje je učinio osumnjičeni nije krivično djelo, to je odlučeno kao u izreci ove naredbe a na osnovu člana 232. stav 1. tačka a) ZKP.

67. Republičko tužilaštvo (Kolegij Posebnog odjeljenja za suzbijanje korupcije, organizovanog i najtežih oblika privrednog kriminala), rješavajući povodom apelantove pritužbe koja je „podnesena na naredbu o obustavi istrage broj T12 1 KTK 0000768 18 od 31. oktobra 2018. godine“ je zaključilo da je tužilac postupio u skladu sa zakonom i potvrdio njegovu odluku, te je odbio apelantovu pritužbu, a shodno tome, zamjenik glavnog republičkog tužioca je donio odluku kojom se odbija kao neosnovana apelantova pritužba podnesena na naredbu o obustavi istrage broj T12 1 KTK 0000768 18 od 31. oktobra 2018. godine.

Naredba o neprovođenju istrage

Protiv Darka Ilića, Dubravka Kremenovića i drugih pripadnika MUP-a

68. Na osnovu člana 43. i člana 224. stav 3. ZKP, Republičko tužilaštvo je donijelo naredbu o neprovođenju istrage broj T 12 1 KTAO 0000777 18 od 23. novembra 2018. godine protiv Darka Ilića, Dubravka Kremenovića i drugih pripadnika MUP-a zbog krivičnog djela teško ubistvo iz člana 125. stav 2. KZ, jer nema osnova sumnje da su prijavljena lica učinila krivično djelo.
69. U naredbi je navedeno da je Republičko tužilaštvo postupalo u predmetu koji je formiran po službenoj dužnosti a zbog pisanja Slobodana Vaskovića na blogu u kojim je istaknuta tvrdnja da su pojedini funkcioneri MUP-a naredili ubistvo Davida Dragičevića, odnosno da su učestvovali u naručivanju, naređivanju i organizaciji ubistva, da su pojedini od njih neposredno lišili života Davida Dragičevića, te da su učestvovali u zataškavanju izvršenog krivičnog djela. Kako bi u potpunosti utvrdilo činjenično stanje, Republičko tužilaštvo je pribavilo spis Tužilaštva broj T13 0 KTN 0040438 18 koji se odnosi na istragu okolnosti smrti Davida Dragičevića u kojem je donesena naredba o provođenju istrage protiv nepoznatog učinioca, te su u svojstvu svjedoka (kako je navedeno u naredbi) saslušani

Želimir Lepir, Dalibor Vrećo, Siniša Kostrešević, Darko Ilić i Dubravko Kremenović, te su prikupljena i druga saznanja i informacije (koje su u narednim stranicama naredbe, od 3. do 25, analizirane).

70. Ocjenjujući pribavljene dokaze, Republičko tužilaštvo je navelo da nema osnova sumnje da su prijavljena lica počinila krivično djelo. Dakle, analizirajući napisano na blogu „Sa druge strane“ – da je David Dragičević lišen života tako što je namamljen iza Tehničke škole, gdje ga je napalo petnaestak nasilnika koje je predvodio Dubravko Kremenović, koji su djelovali po uputama Darka Ilića, da su pretučenog Davida odveli u prostorije MUP-a, gdje su počeli da ga muče, te da je isti dan lišen života tako što je zadavljen, odnosno ugušen, da je to uradio lično Kremenović ili, kako je navedeno, neko od njegovih ili Ilićevih ubica - Republičko tužilaštvo je sa posebnom pažnjom ocijenilo nalaze i mišljenja izvršenih obdukcija, odnosno specijalista sudske medicine, koji se odnose na utvrđivanje vremena smrti, uzroka smrti, postojanje povreda na tijelu nastralog, lokaciju i težinu, mehanizam njihovog nastanka, te pitanje uzročno-posljedične veze povreda sa smrću Davida Dragičevića. Dalje, od strane 3. Republičko tužilaštvo navodi šta je navedeno u nalazu i mišljenju obducenta Željka Karana, Ivice Milosavljevića (u nalazu i mišljenju, kao i prilikom saslušanja u Tužilaštvu) i dr. sc. Davora Majera. Republičko tužilaštvo na strani 6. navodi da je pažljivo analizirajući nalaze i mišljenja sudskomedicinskog vještačenja vještaka iz Beograda i Zagreba i dovodeći ih u vezu sa nalazom i mišljenjem povodom izvršene obdukcije Zavoda, zaključilo da su oni saglasni i podudarni u odnosu na sve bitne i odlučne činjenice. Vještaci su saglasni u vezi sa uzrokom smrti Davida Dragičevića, lokacijom, prirodom i težinom tjelesnih povreda, mehanizmom nastajanja i zaključkom da su sve opisane povrede pojedinačno i ukupno lake tjelesne povrede i da se ne mogu dovesti u vezu sa smrtnom posljedicom. Vještaci su, kako je Republičko tužilaštvo navelo u naredbi, saglasni u pogledu toga da je leš u vodi, prije njegovog pronalaska, nakon nastupanja smrti uslijed utapanja, mogao provesti najmanje šest dana, što na osnovu izvršenih vještačenja upućuje na zaključak u pogledu kojeg su vještaci saglasni, da je do smrti Davida Dragičevića i dospijevanja u vodu moglo da dođe u noći kada je nestao. Republičko tužilaštvo je, također, navelo da zaključci iz izvršenih obdukcija, odnosno nalaza i mišljenja navedenih vještaka sudskomedicinske struke svoju potvrdu u odnosu na zaključak o vremenu smrti nalaze i u izvodu iz knjige mrtvozorstva u kojoj su uneseni podaci o vanjskom pregledu leša ljekara mrtvozornika, dr. Saše Miljkovića, u kojem je konstatirano da je leš star oko pet-šest dana. Ovakvi

zaključci, kako je navedeno, nisu u suprotnosti sa izjavom Saše Miljkovića koja je data u svojstvu svjedoka u predmetu istrage koju vodi Tužilaštvo. Također, Republičko tužilaštvo konstatira da nisu osnovani ni navodi sa bloga da je izjava Saše Miljkovića ukradena iz spisa, jer je uvidom u spis utvrđeno postojanje dvaju zapisnika o saslušanju svjedoka Miljkovića. Republičko tužilaštvo navodi da analizirani dokazi upućuju na zaključak da je smrt Davida Dragičevića nastala utapanjem, odnosno uslijed zaživotnog udahnuća tečnosti, a ne uslijed ugušenja, odnosno zadavljenja, kako se navodi u blogu, za koje autor teksta nije predočio nikakve dokaze.

71. Dalje, Republičko tužilaštvo ukazuje da su prilikom obdukcije i reobdukcije tijela Davida Dragičevića konstatirane određene povrede, te da se one kvalificiraju skupno i pojedinačno kao lake tjelesne povrede i one nisu u uzročno-posljedičnoj vezi sa uzrokom smrti, što upućuje na zaključak da nema dokaza u prilog osnovu sumnje da je nastradali David Dragičević prije nastupanja smrti brutalno fizički premlaćivan, mučen, silovan na način kako je opisano u objavljenim tekstovima.
72. U odnosu na navode sa bloga da je smrt Davida Dragičevića nastupila narednih dana, a ne u noći nestanka, a moguće 23. marta 2018. godine, Republičko tužilaštvo konstatira da oni nisu argumentirani i da su oni u suprotnosti sa navedenim sadržajem obdukcionih zapisnika, nalazom i mišljenjem vještaka sudske medicine iz Zagreba i zaključkom ljekara mrtvozornika koji se odnosi na vrijeme smrti, a koji dokazi u svojoj ukupnosti ukazuju na zaključak da je leš mogao biti u vodi šest dana prije njegovog pronalaska. Tvrdnje iznesene na blogu su suštinski činjenično suprotstavljene ovim zaključcima, a za takve navode autor tekstova nije ponudio bilo kakve dokaze, niti je uputio na postojanje dokaza koji bi ove zaključke doveli u sumnju.
73. Dalje, u odnosu na tvrdnje iznesene u tekstovima da je nastradali David Dragičević, nakon što su ga ubili počinioci tog djela, dovezen do ušća Crkvene u Vrbas, gdje je ostavljen, Republičko tužilaštvo je ukazalo da je sa posebnom pažnjom ocijenilo navode zapisnika o uviđaju sačinjenog na licu mjesta pronalaska mrtvog tijela, kao i fotodokumentaciju sačinjenu prilikom vršenja uviđaja. Na osnovu uvida u ove materijalne dokaze Republičko tužilaštvo je utvrdilo da na licu mjesta nema tragova koji bi ukazivali na navedeno (nema tragova automobilskih guma ili drugog prevoznog sredstva ili obuće), a što bi sigurno postojalo (da se događaj odigrao na opisani način), jer se radi o zemljanoj površini pokrivenoj snijegom, imajući u vidu vremenske prilike u Banjoj Luci tih dana. Republičko

tužilaštvo navodi da ovakvi navodi nemaju ni logičkog uporišta, što pojašnjava (blizina samog centra grada).

74. Dalje, opet ukazujući na sadržaj pisanja i da je David Dragičević napadnut iza Tehničke škole (pretučen, „praktično“ otet i drugo), Republičko tužilaštvo navodi da u spisu Tužilaštva postoji izjava samo jednog svjedoka čiji navodi upućuju da se kritične večeri desio fizički sukob na parking-prostoru iza Tehničke škole, te ukazuje na izjavu navedenog svjedoka datu u Policijskoj stanici i pred Tužilaštvom, a koju je Republičko tužilaštvo, kako se navodi u naredbi, i pored određenih kontradiktornosti koje nisu bez značaja, sa dužnom pažnjom analiziralo, dovodeći je u vezu sa drugim dokazima. Tako, Republičko tužilaštvo ukazuje na kategoričnu tvrdnju navedenog svjedoka da se događaj mogao desiti između 2.15 i 2.30 sati, jer je pogledala na sat koji inače uvijek nosi na ruci, pa Republičko tužilaštvo od strane 10. ukazuje da su kamere na pojedinim ugostiteljskim i poslovnim objektima snimile kretanje Davida Dragičevića u vrijeme u kojem se, kako je svjedok tvrdio, desio fizički sukob, te ukazuje na izjave svjedoka koji su ga u tom vremenu vidjeli. Dakle, Republičko tužilaštvo ukazuje na navod svjedoka (da se kritične noći desio fizički sukob iza Tehničke škole) za razliku od svjedoka koji su kategorični da su vidjeli Davida u navedeno vrijeme, a što je potkrijepljeno snimcima videokamera. Republičko tužilaštvo, dalje, ukazuje na kontradiktornosti u izjavi navedenog svjedoka, kao i nemogućnosti da se izjasni o identitetu bilo kog učesnika u događaju, pa ni identitetu Davida Dragičevića kao mogućeg učesnika događaja, zbog čega je zaključilo da ovaj događaj koji opisuje svjedok (koji je moguće da se desio) ne može da se poveže sa nestankom i smrću Davida Dragičevića. U nastavku naredbe Republičko tužilaštvo je ukazalo i na druge dokaze u vezi sa kretanjem Davida Dragičevića, kao i dokaze koji se odnose na identificiranje predmeta pronađenih kod Davida Dragičevića sa izjavama svjedoka, te je na osnovu navedenog Republičko tužilaštvo zaključilo da nema dokaza u prilog postojanju osnova sumnje da je David Dragičević kritične noći presretnut, brutalno pretučen iza Tehničke škole od 15-ak lica, da je pretučen i policijskim ili drugim vozilom prebačen do prostorija MUP-a i da je nakon toga u tim prostorijama i drugim lokacijama brutalno premlaćivan i mučen te noći i narednih dana i da je na kraju lišen života tako što je zadavljen, odnosno ugušen.

75. Dalje, od strane 13. Republičko tužilaštvo navodi da je, radi potpunog utvrđivanja činjeničnog stanja u ovoj krivičnoj stvari, u svojstvu svjedoka saslušalo Želimira Lepira, Dalibora Vreću i Sinišu Kostreševića na okolnosti njihovih eventualnih saznanja u odnosu

na javno iznesene navode i tvrdnje Slobodana Vaskovića, smatrajući da je saslušanje ovih lica u svojstvu svjedoka relevantno, jer postupaju u istrazi koju vodi Tužilaštvo u vezi sa utvrđivanjem svih okolnosti pod kojima je došlo do smrti Davida Dragičevića. Dalje, Republičko tužilaštvo navodi da je saslušalo Darka Ilića i Dubravka Kremenovića, imajući u vidu da se oni u objavljenim tekstovima direktno optužuju za izvršenje krivičnog djela teško ubistvo Davida Dragičevića, te je iznesen sadržaj njihovih izjava.

76. Republičko tužilaštvo je navelo da navodi Darka Ilića i Dubravka Kremenovića, koji u potpunosti negiraju bilo kakvu vezu sa nestankom i smrću Davida Dragičevića, koji su dati prilikom saslušanja u Republičkom tužilaštvu nisu dovedeni u pitanje nijednim raspoloživim dokazom, nego da su u potpunosti saglasni sa svim pribavljenim dokazima. Republičko tužilaštvo navodi da je uvidom u dokazni materijal predmeta Tužilaštva broj T13 0 KTN 0040438 18, i to kako svih dokaza pojedinačno, tako i u međusobnoj vezi, zaključilo da u njemu nema nikakvih dokaza, informacija ili saznanja koji bi upućivali na osnove sumnje da su Darko Ilić, Dubravko Kremenović ili neki drugi pripadnik MUP-a učestvovali u naručivanju ubistva Davida Dragičevića, organiziranju, izvršenju ili zataškavanju tog krivičnog djela, te zaključilo da činjenično stanje zasnovano na rezultatima dosadašnjih istražnih radnji ne dovodi u pitanje, već potkrepljuje navode saslušanih svjedoka. Također, Republičko tužilaštvo je navelo da je odlučeno da se sasluša u svojstvu svjedoka Slobodan Vasković, te mu je pokušana dostava poziva, ali on nije bio na prijavljenoj adresi, a po saznanjima, on je van teritorije Bosne i Hercegovine. Također, iz pisanja Slobodana Vaskovića Republičko tužilaštvo je zaključilo da mu je poznato da mu je upućen poziv, te da on očigledno izbjegava da da izjavu u svojstvu svjedoka. Međutim, ocjenjujući tekstove Slobodana Vaskovića i sve činjenice i dokaze koje iznosi, Republičko tužilaštvo je zaključilo da on nema relevantna saznanja ili dokaze na osnovu kojih iznosi svoje navode, već da se radi o konstrukcijama i proizvoljnim konstatacijama koje nemaju uporišta u činjenicama utvrđenim u ovom krivičnom postupku i raspoloživim dokazima, te da saslušanje Slobodana Vaskovića u ovom postupku nije neophodno.

77. Dakle, imajući u vidu sve iznesene činjenice, na osnovu kritičke analize svih raspoloživih dokaza Republičko tužilaštvo je zaključilo da se u objavljenim tekstovima ne ukazuje na bilo koju činjenicu, informaciju ili dokaz koji bi upućivali na postojanje osnova sumnje da su navedena lica ili bilo koji drugi pripadnik MUP-a imala motiv za izvršenje krivičnog djela, niti se u objavljenim tekstovima ukazuje na bilo koju činjenicu koja bi upućivala na

postojanje osnova sumnje da su ta lica učestvovala u naručivanju, organiziranju, naređivanju ili izvršenju ubistva Davida Dragičevića.

78. Pozivajući se na odredbu člana 224. stav 3. ZKP, jer ne postoje osnovi sumnje da su prijavljena lica počinila krivično djelo, odlučeno je kao u izreci.
79. Rješavajući o apelantovoj pritužbi koja je podnesena na naredbu o neprovođenju istrage, Republičko tužilaštvo (Kolegij Posebnog odjeljenja za suzbijanje korupcije i organizovanog i najtežih oblika privrednog kriminala) donijelo je Odluku broj T12 1 KTP 0000777 18 od 27. decembra 2018. godine da je tužilac postupio u skladu sa zakonom i potvrdio njegovu odluku, te je odbilo pritužbu kao neosnovanu, zbog čega je zamjenik glavnog republičkog javnog tužioca donio odluku da se odbija kao neosnovana apelantova pritužba podnesena na naredbu o neprovođenju istrage od 23. novembra 2018. godine.

Činjenice u predmetu broj AP 1012/21

80. Apelantica je majka Davida Dragičevića.
81. Tužilaštvo je donijelo naredbu broj T13 0 KT 0045454 18 od 16. novembra 2020. godine, na osnovu člana 224. stav 3. ZKP, da se neće provoditi istraga protiv prijavljenog Siniše Kojdića zbog krivičnog djela sprečavanje dokazivanja iz člana 336. stav 1. KZ i krivičnog djela davanje lažnog iskaza iz člana 335. stav 4. u vezi sa stavom 3. KZ, a po krivičnoj prijavi Z.B. i dopuni prijave. jer ne postoje osnovi sumnje da je prijavljeno lice učinilo krivično djelo.
82. U obrazloženju naredbe je navedeno da je Z.B. podnio Tužilaštvu krivičnu prijavu protiv Siniše Kojdića zbog navedenih krivičnih djela u kojoj se navodi da je Siniša Kojdić, postupajući kao policijski službenik –inspektor kriminalističke policije prilikom rukovođenja i samog popisivanja, označavanja, sušenja, pakiranja odjevnih predmeta skinutih sa tijela Davida Dragičevića prilikom obdukcije izvršene u Zavodu, s namjerom da spriječi dokazivanje eventualnih bioloških tragova na odjevnom predmetu (muškim boksericama sive boje) koje su mogle poslužiti kao dokaz u krivičnom predmetu zbog krivičnog djela ubistvo iz člana 124. KZ u vezi sa članom 37. KZ na štetu Davida Dragičevića, taj odjevni predmet bacio u otpad, dakle s namjerom da spriječi ili oteža dokazivanje uništio je predmet koji služi kao dokaz, čime je počinio krivično djelo iz člana 336. stav 1. KZ. Dalje se u prijavi navodi da je prijavljeni 25. maja 2018. godine u krivičnom postupku Tužilaštva broj T13 KTA 0040438 18 (upozoren da davanje lažnog iskaza predstavlja krivično djelo), uprkos upozorenju svjesno i neistinito kazao: „U

prostoriju u kojoj se vrši sušenje predmeta nisam ulazio, niti imam pristup“, čime je, kako se navodi u prijavi, počinio krivično djelo davanje lažnog iskaza iz člana 365. stav 4. u vezi sa stavom 3. (Tužilaštvo je navelo da se misli na kvalifikaciju krivičnog djela iz člana 335. stav 4. u vezi sa stavom 3. KZ).

83. Dalje je na strani 3. navedeno na kojim dokazima se temelji krivična prijava sa kratkom analizom tih dokaza, te šta se ističe u prijavi. Također, na strani 4. navedeno je da je Z.B. (koji je podnio prijavu) podnio dopunu prijave sa određenom dokumentacijom (zahtjev za pokretanje disciplinskog postupka protiv M.M., Z.B. i Siniše Kojdića sa priložima), te, dalje, šta se Siniši Kojdiću stavlja na teret u zahtjevu za pokretanje disciplinskog postupka. Dalje je ukazano da je Siniša Kojdić namjerno i svjesno dao lažan iskaz u krivičnom predmetu broj T13 0 KTA 0040438, te da je navedena dokumentacija koja je dostavljena uz dopunu krivične prijave (str. 4. i 5). Na strani 5. je navedeno da je 28. marta 2019. godine Tužilaštvu dostavljen podnesak opunomoćenika Z.B. (podnesak opunomoćenika oštećenog) u kojem se navodi da opunomoćenik Z.B. u cijelosti povlači krivičnu prijavu i dopunu.
84. Tužilaštvo je navelo da je, pored navedenih prijava, podnesaka i dostavljene dokumentacije, izvršilo uvid u spise predmeta Tužilaštva (br. T13 0 KT 0044850 18 i T13 0KTN 0040438 18). Dalje je navedeno da je u predmetu broj T13 0 KT 0044850 18, u kojem je podignuta i potvrđena optužnica protiv Z.B. i M.M. zbog krivičnog djela sprečavanje dokazivanja, navedenim licima stavljeno na teret da su muške gaće bacili u otpad. U tom predmetu je saslušan Siniša Kojdić, te su navedene činjenice utvrđene u tom predmetu (str. 6-10).
85. Tužilaštvo je navelo (strana 10) da iz navedenih dokaza proizlaze sljedeće činjenice: nesporno je da su M.M. i Z.B. 25. marta 2018. godine, tokom obdukcije tijela Davida Dragičevića preuzeli odjevne predmete skinute sa tijela, među kojim su se nalazile i muške gaće sive boje tzv. „bokserice, te da su ih odnijeli u PU Banja Luka radi sušenja i pakiranja. Opis radnih zadataka kriminalističkih tehničara, prema Pravilniku o sistematizaciji radnih mjesta u MUP-u RS, između ostalog, jesu obrada, prikupljanje, pakiranje i dostavljanje tragova na vještačenje, te briga o pravilnom čuvanju i dostavljanju tragova na vještačenje. Prema prikupljenim dokazima, M.M. i Z.B. su 25. marta 2018. godine, suprotno ovim pravilima, prilikom pakiranja odjevnih predmeta skinutih sa tijela pokojnog Davida Dragičevića muške gaće – bokserice, skinute sa tijela pokojnog Dragičevića, bacili u otpad. Kako je Tužilaštvo tokom predmetne istrage koja je vođena

protiv M.M. i Z.B. zaključilo, evidentno je da ova lica, kao kriminalistički tehničari, sporni odjevni predmet (muške sive gaće bokserice) nisu uopće unijela u svoj kriminalističko-tehnički izvještaj (iako ga je kriminalistički inspektor Siniša Kojdić uredno evidentirao u svojoj službenoj zabilješci), a da su pri tome u taj isti izvještaj unijela sve ostale odjevne predmete koji su skinuti sa tijela Davida Dragičevića, kao i predmete koji su prilikom obdukcije pronađeni u njegovim džepovima.

86. Sa druge strane, niti jedan dokaz koji je prikupljen kako u toku istrage koja je vođena protiv (sada) optuženih Z.B. i M.M., tako ni u postupku utvrđivanja činjenica u ovom predmetu povodom prijave protiv S.K. ne upućuje na zaključak o postojanju osnova sumnje da je prijavljeni S.K. na bilo koji način uništio ili sakrio odjevni predmet - muške gaće, bokserice, skinute sa tijela pokojnog Davida Dragičevića prilikom obdukcije, da čak u vrijeme dešavanja kritičnog događaja nije ni znao da su te gaće bačene ili uništene, te da je to saznao tek kada ga je o tome obavijestio R.N.
87. Tužilaštvo je istaklo da je prijavljeni 25. marta 2018. godine lično sačinio i potpisao službenu zabilješku, navedenog broja od 25. marta 2018. godine u kojoj je konstatirano da je tokom obdukcionog pregleda vještak obducent sa tijela preminulog Davida Dragičevića skinuo odjeću i obuću, nakon čega je navedeno koji odjevni predmeti su skinuti sa tijela preminulog, te je jasno navedeno da se među tim predmetima nalaze i muške gaće sive boje (bokserice).
88. Dalje, Siniša Kojdić je u svojoj izjavi koju je dao u Tužilaštvu na navedene okolnosti na pitanje tužilaca da li je direktno ili indirektno, ili na bilo koji drugi način sugerirao kriminalističkim tehničarima da te gaće treba baciti, ili da te gaće nisu potrebne za dalji postupak, izjavio da nema ovlašćenja da tako nešto naredi tehničarima, te da on nije bio rukovodni radnik u MUP-u RS, pa je izjavio da nije rekao kriminalističkim tehničarima da bace te gaće, niti je na bilo koji način sugerirao kriminalističkim tehničarima da te gaće treba baciti, ili da te gaće nisu potrebne u daljem toku postupka. Na pitanje tužilaca da li su ga kriminalistički tehničari prilikom pakiranja i popisivanja odjeće Davida Dragičevića pitali šta da rade sa gaćama preminulog, odgovorio je da mu nije jasno zbog čega bi kriminalistički tehničari njega uopće pitali šta da rade sa tim odjevnim predmetom ako ga nisu pitali šta da rade sa ostalim predmetima koje su popisivali i pakirali.
89. U pogledu navoda prijave da Siniša Kojdić odjevni predmet - muške gaće bokserice nije unio u svoj kriminalističko-tehnički izvještaj, te da je ovaj kriminalističko-tehnički

izvještaj, kako se ističe, „potpisao po odobrenju“, a iz čega podnosilac prijave izvodi zaključak da je prijavljeni Kojdić svjesno i namjerno predmetne gaće bacio u smeće, Tužilaštvo je istaklo sljedeće činjenice: kriminalističko-tehnički izvještaj sačinjavaju kriminalistički tehničari koji fizički vrše prikupljanje i pakiranje tragova i predmeta. Iz izjave Siniše Kojdića koju je dao u Tužilaštvu na zapisnik o saslušanju svjedoka od 31. augusta 2018. godine proizlazi da on nije sačinio, niti potpisao kriminalističko-tehnički izvještaj MUP-a RS - PU Banja Luka - Sektor kriminalističke policije - Odjeljenje kriminalističke tehnike i PDZ broj 363/18 od 25. marta 2018. godine. Naime, Siniša Kojdić je izjavio da kriminalističko-tehnički izvještaj sačinjavaju kriminalistički tehničari u svojim prostorijama i oni ga dostavljaju svom pretpostavljenom starješini, te da Siniša Kojdić u momentu sačinjavanja tog izvještaja nije imao uvid u ovaj kriminalističko-tehnički izvještaj, pa je izjavio da ne zna zašto odjevni predmet - gaće skinute sa tijela pokojnog Davida Dragičevića nisu navedene u tom izvještaju, a da je tek kasnije, možda i nakon mjesec dana, saznao da te gaće nisu navedene u kriminalističko-tehničkom izvještaju. Također, Kojdić je naveo da on nije potpisao predmetni kriminalističko-tehnički izvještaj (iako se njegovo ime i prezime nalaze na predmetnom izvještaju), te je obrazložio da se ispod njegovog imena nalazi potpis, kako svjedok pretpostavlja, njegovog kolege, policijskog službenika M.Ž. Siniša Kojdić je naveo da je imao slobodne dane kada ga je putem telefona nazvao M.Ž., te ga pitao da li on može u njegovo ime da potpiše kriminalističko-tehnički izvještaj, jer je potrebno da se deponiraju predmeti. Kako je svjedok naveo, on se složio sa tim. Nakon što su mu tužiocima predložili predmetni kriminalističko-tehnički izvještaj, imenovani je izjavio da se na tom izvještaju vidi da je njegov kolega M.Ž. ispred njegovog imena stavio „p.o.“ (po ovlaštenju). Svjedok Siniša Kojdić je ponovo istakao da on u tom trenutku nije znao da u tom kriminalističko-tehničkom izvještaju nisu navedene sive muške gaće - bokserice. Ove navode potvrđuje kako sadržina predmetnog kriminalističko-tehničkog izvještaja, tako i izjava svjedoka M.Ž., koji je u Tužilaštvu saslušan u svojstvu svjedoka (predmet broj T1 3 0 KT 00444850).

90. Kako je navedeno u aktu Tužilaštva, navedene činjenice potvrđuje i sam Z.B. u svojoj odbrani, koju je dao na zapisnik o ispitivanju osumnjičenog broj T1 3 0 KT 00444850 18 4. septembra 2018. godine iz koje proizlazi da je predmetni kriminalistički izvještaj lično on sačinio i potpisao, a da je pored njega ovaj izvještaj potpisao i M.Ž. umjesto Siniše Kojdića.

91. Iz navedenog Tužilaštvo (postupajući tužilac) je ustanovilo da su neosnovani navodi podnosioca prijave da Siniša Kojdić nije unio svjesno i namjerno u predmetni kriminalističko-tehnički izvještaj muške gaće, bokserice, skinute sa tijela pokojnog Davida Dragičevića, jer, prema pribavljenim dokazima, ovaj izvještaj imenovani nije sačinjavao, a nije ga ni potpisao. Iz svih analiziranih dokaza proizlazi da prijavljeni nije imao bilo kakvu namjeru da sakrije ili uništi odjevni predmet skinut sa leša Davida Dragičevića prilikom obdukcije, a na takav zaključak ukazuje činjenica da je još prilikom obdukcije popisivao sve odjevne predmete koji su skinuti sa leša, te da je jasno i nedvosmisleno naveo da se među tim predmetima nalaze i sive muške gaće (bokserice), nakon čega je o svemu tome sačinio službenu zabilješku. Kao logičan se nameće zaključak da Kojdić, da je imao bilo kakvu namjeru da sakrije postojanje tih gaća, ne bi ih unio u popis odjevnih predmeta navedenih u ovoj službenoj zabilješci.
92. Dalje, što se tiče kriminalističko-tehničkog izvještaja od 25. marta 2018. godine, iz prikupljenih dokaza proizlazi da se u tom kriminalističko-tehničkom izvještaju ne nalaze muške sive gaće (bokserice), ali da taj kriminalističko-tehnički izvještaj prijavljeni nije ni sačinjavao, ni potpisao. Na ovakav zaključak upućuju međusobno saglasne izjave Siniše Kojdića i M.Ž., kao i sadržina navedenog kriminalističko-tehničkog izvještaja, koja odgovara njihovim navodima.
93. Konačno, kako je navelo Tužilaštvo, nijedan dokaz koji je dostavljen uz predmetnu krivičnu prijavu, kao ni dokazi koji su pribavljeni kako u istrazi koju je ovo tužilaštvo vodilo u predmetu broj T13 0 KT 0044850 18 (protiv Z.B. i M.M.), tako ni u istrazi protiv nepoznatih izvršilaca u predmetu broj T13 0 KTN 0040438 18 (zbog krivičnog djela ubistvo iz člana 124. stav 1. KZ u vezi sa članom 37. istog zakona na štetu lica Davida Dragičevića), ne upućuju na zaključak da je prijavljeni Siniša Kojdić na bilo koji način uništio ili sakrio sporni odjevni predmet, niti na zaključak da je prijavljeni kriminalističkim tehničarima na bilo koji način naredio, rekao ili sugerirao da ovaj odjevni predmet bace ili unište.
94. Zbog navedenih razloga, Tužilaštvo (postupajući tužilac) je ustanovilo da ne postoje osnovi sumnje da je prijavljeni učinio krivično djelo sprečavanje dokazivanja iz člana 336. stav 1. KZ.

95. U pogledu krivičnog djela davanje lažnog iskaza iz člana 335. stav 4. u vezi sa stavom 3. KZ, Tužilaštvo je istaklo sljedeće činjenice (najprije ukazujući na krivično djelo, bitna obilježja i kvalificirani oblik, str. 12-13).
96. Tužilaštvo je ukazalo da je tačno da je prijavljeni prilikom saslušanja pred policijskim službenicima na zapisnik o saslušanju svjedoka MUP-a RS - UKP broj 02/1-147/18 od 25. maja 2018. godine, u jednoj rečenici rekao: „U prostoriju u kojoj se vrši sušenje predmeta nisam ulazio, niti istoj imam pristup", a ova rečenica je bila osnov za tvrdnju podnosioca prijave da je prijavljeni učinio krivično djelo davanje lažnog iskaza. Međutim, u svojoj izjavi koju je dao u Tužilaštvu na zapisnik o saslušanju svjedoka od 31. augusta 2018. godine Siniša Kojdić je dao detaljno i iscrpno obrazloženje svih radnji koje je preduzimao kao kriminalistički inspektor u vezi sa pronalaskom leša pokojnog Davida Dragičevića 24. marta 2018. godine i obdukcijom koja je izvršena 25. marta 2018. godine. Iz ove njegove izjave, između ostalog, proizlazi da ga je u prostoriju za sušenje predmeta (u PU Banja Luka) pozvao, kako svjedok misli, Z.B., te da mu je pokazao predmete, kako je svjedok naveo, kartice, papire i sve ono što se nalazilo u novčaniku Davida Dragičevića. Te predmete svjedok je, kako je naveo, popisao, ili čak slikao telefonom. Odjeću koja je skinuta sa tijela Davida Dragičevića svjedok je, kako je naveo, popisao i fotografirao u obdukcionoj sali.
97. Imajući u vidu sadržinu izjave koju je dao Siniša Kojdić u svojstvu svjedoka pred tužiocima 31. augusta 2018. godine (dakle, nakon izjave koju je dao pred policijskim službenicima), te detaljno i iscrpno obrazloženje svih radnji koje je kritične prilike preduzimao, Tužilaštvo je ustanovilo da nije osnovana tvrdnja podnosioca prijave da je prijavljeni 25. maja 2018. godine dao lažan iskaz. Upoređujući cjelokupan sadržaj obje izjave Siniše Kojdića koje je dao pred policijskim službenicima i pred tužiocima, Tužilaštvo je zaključilo da su ove njegove izjave u bitnim, odlučnim činjenicama saglasne. U kontekstu sadržine obje ove izjave Siniše Kojdića, prema ocjeni Tužilaštva, uzimanje samo jedne rečenice iz cjelokupnih izjava ovog lica ne može biti osnov za tvrdnju da je prijavljeni S.K. dao lažan iskaz. Zbog navedenih razloga, Tužilaštvo (postupajući tužilac) je ustanovilo da ne postoje osnovi sumnje da je prijavljeni učinio krivično djelo davanje lažnog iskaza iz člana 335. stav 3. KZRS.
98. Odlučujući o pritužbi apelanta (i apelantice) Tužilaštvo je donijelo rješenje kojim su pritužba apelanta (kojeg zastupa opunomoćenik Ifet Feraget) i pritužba apelantice (koju zastupa opunomoćenik Dušan Tomić) odbijene kao neosnovane.

99. Na 2. i 3. strani je ukazano na navode iz pritužbe, te je, između ostalog, navedeno da je podnositelj pritužbe tražio da se predmet dostavi Tužilaštvu Bosne i Hercegovine, da Tužilaštvo svjesno izbjegava vođenje jedinstvene istrage u predmetu ubistva Davida Dragičevića, da se vodi neadekvatna istraga, da se paušalno i suprotno sadržaju dokaza navodi da niti jedan dokaz koji je prikupljen ne upućuje na postojanje osnova sumnje da je prijavljeni izvršio krivična djela, te dalje, kako je detaljno navedeno u rješenju (između ostalog, problematizirano je zašto se u službenu zabilješku unosi popis stvari kada se sačinjava kriminalističko-tehnički izvještaj u kojem se vrši opis predmeta, da je službena zabilješka antidatirana, analizira se iskaz svjedoka V.T., navodi da nisu provjereni svi navodi iz izjave S.S., postavlja se pitanje zašto kriminalističko-tehnički izvještaj pripada samo kriminalističkim tehničarima kada ga je morao potpisati Siniša Kojdić, navodi se da nije poštovana procedura iz člana 132. st. 1. i 2. i čl. 134. i 135. ZKP i drugo).
100. Kako je u rješenju navedeno na strani 4, na sjednici Kolegija Tužilaštva razmotrene su obje pritužbe, a postupajući tužilac je dao izjašnjenje o predmetnim pritužbama.
101. Nakon izlaganja predmeta i razmatranja navoda pritužbe, Kolegij Tužilaštva je zaključio da je tužilac postupio u skladu sa zakonom i da je njegova odluka ispravna. Razlozi koje je postupajući tužilac dao u obrazloženju odluke nisu dovedeni u pitanje navodima pritužbi, jer podnosioci pritužbi nisu iznijeli nove činjenice i nove dokaze na osnovu kojih bi se mogao izvesti zaključak o postojanju osnova sumnje da je prijavljeni učinio bilo kakvo krivično djelo.
102. U rješenju je, dalje, navedeno da iz svih analiziranih dokaza (kako je pravilno zaključio postupajući tužilac) proizlazi da prijavljeni, prije svega, nije imao bilo kakvu namjeru da sakrije, ili uništi odjevni predmet skinut sa leša Davida Dragičevića prilikom obdukcije, a na takav zaključak ukazuje činjenica da je još tokom obdukcije popisivao sve odjevne predmete koji su skinuti sa leša, te je naveo da se među tim predmetima nalaze i sive muške gaće (bokserice), nakon čega je o svemu tome sačinio službenu zabilješku. Potpuno je logičan zaključak da Siniša Kojdić, da je imao bilo kakvu namjeru da sakrije postojanje tih gaća, ne bi ih unio u popis odjevnih predmeta navedenih u ovoj službenoj zabilješci. U tom kontekstu potpuno su irelevantni navodi podnosioca pritužbe (apelanta čiji je opunomoćenik Ifet Feraget) u pogledu datuma evidentiranja predmetne službene zabilješke u službenu evidenciju.

103. Kako je postupajući tužilac pravilno konstatirao, niti jedan dokaz koji je prikupljen kako u toku istrage koja je vođena protiv optuženih Z.B. i M.M. (u predmetu Tužilaštva broj T13 0 KT 0044850 18), tako ni u istrazi protiv nepoznatih izvršilaca u predmetu broj T13 0 KTN 0040438 18 (zbog krivičnog djela ubistvo iz člana 124. stav 1. KZ u vezi sa članom 37. istog zakona na štetu lica Davida Dragičevića), kao ni u postupku utvrđivanja činjenica u ovom predmetu povodom prijave protiv Siniše Kojdića ne upućuje na zaključak o postojanju osnova sumnje da je prijavljeni na bilo koji način uništio ili sakrio odjevni predmet - muške gaće, bokserice, skinute sa tijela pokojnog Davida Dragičevića prilikom obdukcije, da čak u vrijeme dešavanja kritičnog događaja nije ni znao da su te gaće bačene ili uništene, te da je to saznao naknadno (tek kada ga je o tome obavijestio R.N.). Ovi zaključci postupajućeg tužioca nisu dovedeni u pitanje niti jednim navodom podnosioca pritužbi. Dalje, pravilan je zaključak da niti jedan dokaz ne upućuje na zaključak da je prijavljeni kriminalističkim tehničarima Z.B. i M.M. na bilo koji način naredio, rekao ili sugerirao da ovaj odjevni predmet bace ili unište. Konačno, nema dokaza da je prijavljeni direktno ili indirektno, ili na bilo koji drugi način sugerirao kriminalističkim tehničarima da te gaće treba baciti, ili da te gaće nisu potrebne za dalji postupak, niti je imao ovlašćenje da tako nešto naredi tehničarima. U pogledu činjenica koje se odnose na sačinjavanje kriminalističko-tehničkog izvještaja, dokazi koji su prikupljeni i analizirani jasno i nedvosmisleno ukazuju da su predmetni izvještaj sačinili optuženi kriminalistički tehničari Z.B. i M.M., da ga nije sačinio prijavljeni, da ga nije ni potpisao, a umjesto njega potpisao ga je M. Ž. Prema stavu Kolegija Tužilaštva, u tom pogledu nema nikakvih spornih činjenica, budući da su one utvrđene na osnovu dokaza koji su međusobno saglasni, a kako je to u naredbi obrazložio postupajući tužilac.
104. Dalje, u odnosu na navodno kršenje procedure propisane u članu 132. st. 1. i 2. i čl. 134. i 135. ZKP, Kolegij Tužilaštva je istakao da u konkretnom slučaju nema mjesta za primjenu navedenih odredaba, jer se one odnose na postupak privremenog oduzimanja predmeta i postupanja sa privremeno oduzetim predmetima. U konkretnom slučaju radi se o predmetima koji su pronađeni i izuzeti prilikom obdukcije tijela Davida Dragičevića, te su ovi navodi ocijenjeni kao neosnovani.
105. Kolegij Tužilaštva je na strani 5. naveo da je pravilan zaključak postupajućeg tužioca da ne postoje osnovi sumnje da je Siniša Kojdić dao lažan iskaz, te da ni ovaj zaključak nije doveden u pitanje.

106. Kolegij Tužilaštva je, također, istakao da navodi apelanta (posredstvom opunomoćenika Ifeta Ferageta) o svjesnom „zataškavanju“ krivičnog djela (kako se ističe) teško ubistvo na štetu Davida Dragičevića, koji se ističu na više mjesta u pritužbi, nisu potkrijepljeni niti jednim dokazom, niti je apelant dao bilo kakvo logično objašnjenje za svoje tvrdnje, niti apelant pruža ili ukazuje na bilo kakvo uvjerljivo i razumljivo obrazloženje, prije svega, zbog čega smatra da se u konkretnom slučaju radi o (kako se navodi) „zataškavanju“ krivičnog djela, niti kako se radnje i postupci prijavljenog mogu dovesti u vezi sa tim.
107. Također, u navedenom rješenju je navedeno da je apelant u pritužbi tražio izuzeće postupajućeg tužioca (Dalibora Vreće), a koju je Kolegij Tužilaštva odbacio kao nedozvoljenu.
108. Tužilaštvo je donijelo Rješenje broj A-851/20 od 24. decembra 2020. godine kojim je apelantov zahtjev za izuzeće postupajućeg tužioca Dalibora Vreće u predmetu broj T13 0 KT 0045454 18 odbacilo kao nedozvoljen.
109. U obrazloženju rješenja je navedeno da je apelant tražio izuzeće postupajućeg tužioca, jer je on u nekim „parcijalnim istražnim postupcima“ saslušan kao svjedok, kao i glavni tužilac Tužilaštva, što ga diskvalificira u mogućnosti da dalje vrši funkciju postupajućeg tužioca u navedenom predmetu. Prema stavu Kolegija Tužilaštva, zahtjev je nedozvoljen, jer je postavljen suprotno odredbi člana 38. stav 1. ZKP, te jer apelant nema svojstvo stranke u postupku.
110. Tužilaštvo, Kolegij Tužilaštva, donijelo je Rješenje broj T13 0 KTP 0045454 20 2 od 27. januara 2021. godine kojim je apelanticinu pritužbu (podnesenu posredstvom opunomoćenika Ifeta Ferageta) izjavljenu na odluku Tužilaštva od 16. novembra 2020. godine odbilo kao neosnovanu.
111. U suštini, radi se o istom sadržaju rješenja kako je prethodno navedeno u odnosu na apelanta.

Informacija Tužilaštva Bosne i Hercegovine

112. Ustavni sud je zatražio od Tužilaštva Bosne i Hercegovine informaciju, s obzirom na to da su se u medijskom prostoru Bosne i Hercegovine pojavile informacije da Tužilaštvo Bosne i Hercegovine preuzima „predmet Dragičević“, da li je ova informacija tačna, da li je Tužilaštvo preduzelo određene aktivnosti i koje u vezi sa navedenim predmetom,

odnosno da li postoji „predmet Dragičević“ preuzet/formiran pred Tužilaštvom Bosne i Hercegovine.

113. Tužilaštvo Bosne i Hercegovine je dostavilo odgovor na zahtjev za dostavljanje informacije, te je navelo sljedeće: „Tužilaštvo Bosne i Hercegovine je dana 02. 03. 2021. godine zaprimilo dopis Okružnog javnog tužilaštva Banja Luka broj A-163/21 od 01.03.2021. godine, u kom prilogu se nalazio spis predmeta Okružnog javnog tužilaštva Banja Luka broj TI 3 0 KTN 0040438 18. formiranom radi istrage krivičnog djela protiv života na štetu oštećenog Dragičević Davida iz Banje Luke.“ Dalje je naveden dopis i da je zaprimljen spis Republičkog tužilaštva (broj predmeta T 12 1 KTK 0000686 18), te je navedeno: „Nakon analiza spisa predmeta Okružnog javnog tužilaštva Banja Luka i Republičkog javnog tužilaštva Republike Srpske - Posebnog odjeljenja za suzbijanje korupcije, organizovanog i najtežih oblika privrednog kriminala, Tužilaštvo Bosne i Hercegovine je dana 14.04.2021. godine naložilo Pisarnici ovog Tužilaštva da spis predmeta Okružnog javnog tužilaštva Banja Luka broj T13 0 KTN 0040438 18 zavedete u KTN upisnik predmeta sa licem Dragičević Davidom kao oštećenim i dostavite zamjeniku glavnog tužioca [...].“ Dalje je ukazano na član 7. Zakona o Sudu Bosne i Hercegovine i da je razmotreno pitanje nadležnosti Tužilaštva Bosne i Hercegovine za krivična djela propisana zakonodavstvom Republike Srpske, te šta je uzeto u obzir. Dalje je navedeno: „Ističemo da dosadašnja istraga okolnosti smrti Davida Dragičevića u KTN predmetu Okružnog javnog tužilaštva Banja Luka i izostanak postupanja po prijavama oštećenih i drugih lica za krivična djela protiv službene dužnosti a u vezi sa okolnosti istrage smrti Davida Dragičevića u KTK predmetu Republičkog javnog tužilaštva Republike Srpske - Posebnog odjeljenja za suzbijanje korupcije, organizovanog i najtežih oblika privrednog kriminala dovela je do situacije da su navedeni krivični predmeti bili predmetom stalnog izvještavanja brojnih domaćih i međunarodnih institucija i organizacija za zaštitu ljudskih prava i monitoringa vladavine prava i rada pravosuđa uopšte. Iz stanja spisa oba krivična predmeta koji su vođeni pred tužilaštvima entiteta Republika Srpska može se osnovano zaključiti da je pažnja javnosti s pravom usmjerena na pitanje ocjene sposobnosti Bosne i Hercegovine da zaštiti prava porodice oštećenog na djelotvornu istragu, što je i dio prava na pravičan postupak garantovan članom II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i članom 6. stav 1. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava, a što, svakako, u pravnom smislu, jeste štetna posljedica za državu Bosnu i Hercegovinu, koja je na putu evropskih integracija i izgradnji sistema vladavine prava i na kom putu povjerenje u pravosudne

institucije ima ogroman značaj. Tužilaštvo Bosne i Hercegovine će, svakako, ispitati da li je postojao propust oba navedena tužilaštva entiteta Republika Srpska da se prikupe svi relevantni dokazi radi davanja ocjene da li je provedena istraga, odnosno provjera navoda iz krivične prijave bila potpuna i djelotvorna u smislu člana II/3.a) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 2. Evropske konvencije.

U ovim predmetima Tužilaštvo Bosne i Hercegovine će prvo tražiti dostavljanje nedostajuće i potpunije dokumentacije uz analizu svakog dokumenta ponaosob iza čega će uslijediti razvrstavanje dokumentacije na onu koja se može koristiti kao dokaz od one koja je samo informacija. Sljedeće, pristupiće se preduzimanju radnji dokazivanja predviđenih ZKPBiH, uključujući, kao prvu radnju, saslušanje zakonskih zastupnika oštećenih i podnosilaca krivičnih prijava u svojstvu svjedoka.“

IV. Apelacija

a) Navodi iz apelacije

Navodi iz apelacije broj AP 1140/19

114. Apelant u apelaciji pokreće pitanje člana II/3.a) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 2. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljnjem tekstu: Evropska konvencija), člana II/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 3. Evropske konvencije, pravo iz člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. Evropske konvencije, pravo iz člana 13. Evropske konvencije, člana II/4. Ustava Bosne i Hercegovine i člana 14. Evropske konvencije. Apelant je otac, kako navodi, otetog i brutalno ubijenog Davida Dragičevića, koji je nestao 18. marta 2018. godine oko 2.30 sati, a njegovo tijelo sa brojnim povredama pronađeno je šest dana kasnije, 24. marta 2018. godine, na ušću rijeke Crkvene u rijeku Vrbas u Banjoj Luci. Apelant apelacijom pokreće pitanje očigledne nedjelotvornosti istrage ubistva njegovog sina, koju tek od 28. juna 2018. godine vodi Tužilaštvo. Kako apelant navodi, istraga je morala biti pokrenuta odmah po prijavi o nestanku Davida Dragičevića (18. marta 2018. godine), a istraga o ubistvu nakon pronalaska tijela (24. marta 2018. godine). Zbog protoka godine dana od ubistva Davida Dragičevića, kao i apelantove zakonske nemogućnosti da ishodi bilo kakvu odluku koja bi mogla biti predmet ocjene Ustavnog suda, apelant smatra da mu pripada pravo da pred Ustavnim sudom pokrene pitanje kršenja prava na život, sve u vezi sa istragom Tužilaštva koja se, i pored velikog broja dokaza, još uvijek namjerno vodi u pogrešnom pravcu sa ciljem kupovine vremena i onemogućavanja da se procesuiraju svi odgovorni za otmicu i ubistvo Davida Dragičevića, ali i svih onih odgovornih u policiji i

tužilaštvima koji na ovaj način pokušavaju da zataškaju ovaj slučaj. Apelant smatra da se pod kršenje prava na život, osim trenutne nedjelotvorne istrage, mora podvesti i to što mu Republičko tužilaštvo, Tužilaštvo i MUP nisu osigurali pristup podacima koji su do sada prikupljeni kako u vezi sa direktnom umiješanosti pojedinih pripadnika MUP-a u sam čin otmice i ubistva Davida Dragičevića, tako i u vezi sa umiješanosti pojedinih pripadnika MUP-a i navedenih tužilaštava u čin zataškavanja navedenih krivičnih djela, a kako bi apelant mogao djelotvorno učestvovati u postupku koji ima cilj da ospori odluke svih nadležnih organa da se pojedini pripadnici MUP-a i navedenih tužilaštava krivično ne gone za navedeno. Apelant navodi da, i pored toga što je već inicijalna faktografija predstavljala više nego dovoljan osnov sumnje da se ovdje radi o krivičnim djelima otmice i teškog ubistva, „nenadležno“ tužilaštvo je nakon 100 dana, 28. juna 2018. godine, pod velikim pritiskom javnosti i medija, donijelo naredbu o provođenju istrage protiv više N.N. lica zbog krivičnog djela ubistvo iz člana 124. stav 1. KZ u vezi sa članom 37. istog zakona. Međutim, istraga je potpuno neadekvatna i samim time do danas nije rezultirala bilo kakvom tužilačkom odlukom, niti je apelantu poznato da li je Kolegij Tužilaštva preduzeo potrebne mjere da bi se ta istraga okončala. S obzirom na to da postoji dovoljno dokaza da se u konkretnom slučaju radi o teškom ubistvu iz kojih proizlaze okolnosti o mogućoj povezanosti pojedinih pripadnika MUP-a sa ovim krivičnim djelom, to je za to nadležno Republičko tužilaštvo. Apelant navodi da je tih prvih 100 dana nakon ubistva istraga bila isključivo pod kontrolom MUP-a, tj. policije, i bez nadzora Tužilaštva. Brojni dokazi, ali i navedene okolnosti daju pravo apelantu da kao razuman čovjek zaključi da izostanak blagovremene istrage o otmici i ubistvu njegovog djeteta predstavlja dovoljan osnov za sumnju da su pripadnici MUP-a umiješani u ovaj slučaj, odnosno da postoji praktična povezanost tih lica sa otmicom i ubistvom. Apelant navodi da je osnov sumnje za vođenje istrage protiv Darka Ilića i drugih pripadnika MUP-a, kao i vještaka sudske medicine Željka Karana predstavljala “kriminalna konferencija za štampu”, koja je održana 26. marta 2018. godine (bez znanja i odobrenja Tužilaštva), na kojoj su pripadnici MUP-a prejudicirali ocjenu činjenica o kojima je trebalo prethodno provesti istragu, a sve to upravo s ciljem da se opstruira djelotvorna istraga. Samo održavanje ove pres-konferencije mora biti ozbiljno istraženo pogotovo u svjetlu činjenice da se, zbog posljedica te konferencije, do danas još uvijek ne vodi adekvatna istraga, te se postavlja pitanje da li su navedena tužilaštva pod pritiskom MUP-a. Apelant ukazuje da je na toj konferenciji za medije Darko Ilić, jedan od čelnih ljudi MUP-a, zajedno sa patologom, prof. dr. Željkom Karanom (koji je radio obdukciju) i drugim prisutnim

licima, izrekao niz grubih neistina kojima je pokušao da obmane cjelokupnu javnost tako što je iznio zaključak da ne postoji osnov sumnje da je David Dragičević ubijen, nego da se radi o zadesnoj smrti, tj. utapanju, a da je David Dragičević prethodno opljačkao neku kuću u Ulici Velibora Janjetovića Janje. Nakon toga ministar MUP-a je 29. marta 2018. godine Tužilaštvu podnio izvještaj o događaju u kojem je navedeno da ne postoje elementi krivičnog djela, te je poslije toga čak tražio od glavnog tužioca da donese naredbu o neprovođenju istrage. Apelant navodi da je kratko nakon ove konferencije za štampu policija (pritisnuta dokazima) demantirala da se dogodila pljačka kuće porodice R. u naselju Lauš, jer provedenim vještačenjima nisu utvrđeni nikakvi mehanički tragovi obijanja kuće, niti su pronađeni bilo kakvi forenzički tragovi bilo kakvih lica povezanih sa navodnom pljačkom, pa tako ni tragovi koji bi pripadali Davidu Dragičeviću. Za potrebe ove pres-konferencije pripadnici MUP-a su od lica koja uopće ne rade u policiji potpuno nezakonito zahtijevali da pribave snimke videonadzora sa određenih objekata, te su ove okolnosti morale biti potpuno istražene, jer upućuju na fabriciranje dokaza sa ciljem zataškavanja ubistva Davida Dragičevića. Također, pojedini pripadnici MUP-a uklanjali su i određene tragove na toj lokaciji (npr. rizle za duhan) koji su mogli dovesti do identifikacije svih lica povezanih sa ovim pokušajem pripadnika MUP-a da zataškaju ubistvo Davida Dragičevića (da se otkrije ko je, zbog čega i kome naredio da glumi Davida Dragičevića u kritično vrijeme na kritičnom mjestu, sve sa ciljem da bi se zataškalo ubistvo, uz napomenu da je David Dragičević ubijen u potpuno drugom dijelu grada Banja Luka), a što nije istraženo. Tako su od Đ.R. inspektori MUP-a nezakonito tražili da pribavi videosnimke u vezi sa tom navodnom pljačkom njegove kuće (ove okolnosti, također, nisu istražene) iako se, kao što je već navedeno, u kasnijoj istrazi ispostavilo da u kući Đ.R. nema bilo kakvih tragova provaljivanja, niti tragova koji bi na bilo koji način bili povezani sa Davidom Dragičevićem. Apelant navodi da već obična analiza snimaka videonadzora iz te ulice pokazuje da je lice koje je, navodno, opljačkalo tu kuću ("lice koje glumi Davida Dragičevića") u toj kući provelo 50 minuta upravo u vrijeme kada se u kući nalazio i vlasnik te kuće, tj. Đ.R. Apelant u tom pravcu ukazuje na odluke Okružnog suda i Ustavnog suda u predmetu A.K. Apelant ukazuje da su navedena konferencija za štampu pripadnika MUP-a i nedonošenje blagovremene naredbe o provođenju istrage od Tužilaštva izazvale uznemirenje javnosti u Banjoj Luci i svakodnevna mirna okupljanja građana. U Narodnoj skupštini Republike Srpske je početkom juna 2018. godine formiran Anketni odbor koji je u junu 2018. godine usvojio „Izvještaj Anketnog odbora sa ciljem sagledavanja svih relevantnih činjenica vezanih za

slučaj stradanja Davida Dragičevića" u kojem je utvrđeno da postoji osnov sumnje da je David Dragičević ubijen. Ovaj izvještaj je sačinjen na 297 stranica i sadrži sve okolnosti provedenog parlamentarnog nadzora nad radom pripadnika policije.

115. Apelant navodi da do danas Tužilaštvo nije provjerilo niz bitnih okolnosti vezanih za slučaj otmice i ubistva Davida Dragičevića. Tako, još uvijek:

- nije provedeno forenzičko vještačenje autentičnosti svih pribavljenih videosnimaka na kojima se vidi "lažni" David Dragičević;
- nisu provjerene okolnosti vezane za postojanje navodnog alibija za lica za koja postoji osnovana sumnja da su povezana sa otmicom i ubistvom Davida Dragičevića (nije rasvijetljena uloga Đ.R., koji prijavljuje policiji nepostojeću krađu, pa zatim, po nalogu pripadnika MUP-a, angažira lice A.K. za skidanje snimaka videonadzora sa određenih objekata);
- nije rasvijetljena okolnost da je David putem Instagrama svom prijatelju i rođaku neposredno prije nestanka poslao poruke da mu prijete opasnost jedino od lica F.Ć., koji, inače, nema alibi za tu noć i koji je lice koje se povezuje sa Darkom Ilićem i drugim pripadnicima MUP-a);
- Tužilaštvo nije detaljno na sve okolnosti saslušalo lica koja su 24. marta 2019. godine neposredno prije uviđaja manipulirala tijelom Davida Dragičevića u rijeci Crkvena (tijelo su najprije izvukli, pa ga ponovo vratili u vodu da bi ga ponovo izvukli iz vode na obalu);
- nije utvrđeno zašto je uviđaj radio inspektor Siniša Kojdić, koji se u to vrijeme nalazio na bolovanju;
- nisu rasvijetljene okolnosti nestanka izvještaja mrtvozornika;
- nisu pribavljeni snimci videonadzora sa prodavaonice obuće „Office Shoes“ (na kojima se vide najvjerojatnije inspektori MUP-a koji su na tom mjestu zaustavili Davida Dragičevića), snimak sa Raiffeisen Bank kod Metalske škole za 18. mart 2018. godine u periodu od 00.00 do 4 sata (prema izjavi jednog svjedoka oko 3.30 na parkingu kod Metalske škole se desila tuča zbog čega se sumnja da je Davida Dragičevića upravo na ovoj lokaciji premlatilo više lica, među kojima su bili i pojedini inspektori MUP-a, među njima i Dubravko Kremenović) i niza objekata u centru Banje Luke na kojima se vidi tačno kretanje Davida Dragičevića 18. marta 2018. godine od 2.30 do 4 sata, nije pribavljen snimak PU Banja Luka za sporedni ulaz za 18. mart 2018. godine za period od 3.30 do 7.30 sati (zbog postojanja sumnje da je David dovezen u PU Banja Luka na taj ulaz, a da je odatle, kratko nakon toga, prebačen na nepoznatu lokaciju izvan Banje Luke), zatim, nije pribavljen snimak zgrade gradskog groblja Banja Luka za 24. i 25. mart 2018. godine (zbog postojanja osnova

sumnje da su u ovoj zgradi ili na samoj obdukciji u garderobu Davida Dragičevića podmetnuti predmeti iz kuće Đ.R., koje prethodno prilikom detaljnog pregleda 24. marta 2018. godine nije pronašao ljevak mrtvozornik);

- nisu provedena sva forenzička vještačenja oduzetih centralnih jedinica računara u vezi sa autentičnošću snimaka videonadzora, vještačenja mobilnih telefona, nađenog laptopa;

- istraga još uvijek nije proširena radi utvrđivanja svih okolnosti koje se tiču čina otmice Davida Dragičevića, koji je tek nakon toga ubijen;

- nije sačinjena detaljna rekonstrukcija kretanja Davida Dragičevića u kritično vrijeme, i to na osnovu analize svih poznatih snimaka videonadzora i baznih stanica, kao i analiza pristupanja Internetu putem mobitela i putem wi-fi mreža.

116. Apelant navodi da je bitno naglasiti da su rekonstrukcija kretanja koju je sačinio MUP, kao i kompletna dosadašnja istraga zasnovane na lažnim iskazima svjedoka i fabriciranim snimcima videonadzora iz naselja Lauš u Ulici Velibora Janjetovića Janje. Tako se u rekonstrukciji kretanja Davida Dragičevića koju je sačinio MUP navodi da je David u 2.38 sati prošao pored knjižare „Kultura“ u Ulici kralja Petra Karađorđevića, gdje su ga navodno vidjela dva svjedoka koji ga poznaju, iako prolazak Davida Dragičevića nije zabilježen na snimci videonadzora. Sve ove okolnosti više nego jasno ukazuju da Tužilaštvo u ovom predmetu vodi neadekvatnu istragu sa ciljem da se zataškaju otmica i teško ubistvo Davida Dragičevića i iz svega do sada navedenog je potpuno jasno da je na taj način došlo do povrede člana 2. Evropske konvencije, tj. prava na život u smislu provođenja promptne, sveobuhvatne i djelotvorne istrage.

117. Apelant ukazuje da je mrtvozornik došao odmah po pronalasku tijela Davida Dragičevića na lice mjesta i da je on u svojoj pismenoj izjavi naveo da je pregledom tijela konstatirao da je proteklo od ubistva maksimalno 36 sati, što znači da je smrt mogla nastupiti 23. ili 24. marta 2018. godine. Ova okolnost je predstavljala već dovoljan osnov sumnje za proširenje istrage u odnosu na otmicu Davida Dragičevića. Također, mrtvozornik je u svojoj izjavi potvrdio i da prilikom pregleda odjeće i sadržaja džepova pokojnog Davida nije pronašao niti jedan od predmeta koji potječu iz kuće koju je David „opljačkao“, pa čak da nije pronašao ni Davidov mobilni telefon (koji će sutradan biti pronađeni prilikom obdukcije). Iako je mrtvozornik svoju pismenu izjavu predao inspektor MUP-a, ta izjava je nakon toga nestala iz spisa i do danas nije pronađena, a Tužilaštvo nije provelo istragu o tim okolnostima. Dalje, apelant problematizira to što je

obdukciju izvršio dr. Karan, koji je postupao po naredbi Tužilaštva, i njegov nalaz. Prema njegovom mišljenju, smrt je nastupila kao rezultat utapanja, i to između 18. i 24. marta 2018. godine (što je nedopustivo neprecizno). On navodi i da je u krvi pokojnog Davida pronađena količina narkotika (THC i LSD) izražena u miligramima, što je kasnijim vještačenjima demantirano, te je kasnije utvrđeno da Zavod u kojem radi patolog Karan uopće ne posjeduje certificirane uređaje za ovu vrstu toksikoloških vještačenja. Zaključak prof. dr. Željka Karana da je smrt nastupila utapanjem potpuno je upitan, jer on u nalazu spominje navodne tragove muljevitog sadržaja, ali u odsustvu hemijske analize, navodno, pronađenog muljevitog sadržaja ili vode pronađene u tijelu i disajnim organima Davida Dragičevića taj Karanov zaključak čini se potpuno nevjerodostojnim, jer je on postupio suprotno članu 170. stav 4. ZKP s obzirom na to da ni muljeviti sadržaj, a niti sadržaj vode koju je morao pronaći u tijelu i disajnim organima nije dao na biološko vještačenje. Njegov zaključak da je smrt nastupila između 18. i 24. marta 2018. godine je potpuno nevjerodostojan i suprotan sadržaju izjave mrtvozornika, dr. Miljkovića, kao i navedeno vrijeme smrti (18. mart 2018. godine u 4 sata). Dakle, u svom nalazu Karan je kao uzrok smrti naveo utapanje, svjesno zanemarujući time da su upravo zaživotne povrede na tijelu mogle predstavljati okolnosti zbog kojih je prouzrokovana smrt tako što je prethodno brutalno pretučeni David Dragičević jednostavno bačen u vodu, naravno, sa ogromnom rezervom da je uopće došlo do smrti utapanjem (kako je apelant naveo, "jer se sumnja da je David ugušen"). Apelant ukazuje na nalaz reobdukcije od 28. marta 2018. godine, koju je proveo prof. dr. Ivica Milosavljević iz Beograda, a koja je provedena bez naredbe Tužilaštva, u kojoj se navodi da se leš nalazio u vodi od dva do četiri dana, što praktično znači da je smrt nastupila između 20. i 24. marta 2018. godine. Ostali zaključci iz ovog nalaza su, kako je apelant istakao, uključujući i uzrok smrti, više nego upitni s obzirom na to da su već prilikom obdukcije bili isprani svi dijelovi tijela koji su kasnije bili predmet te reobdukcije. Ovo samo pokazuje namjeru da se porodica uvjeri u tačnost prethodne obdukcije koju je izvršio prof. dr. Karan, koja je, zbog kontradiktornih zaključaka i površnosti, neprihvatljiva. Osim toga, namjerno loše izvršenom obdukcijom su kontaminirani tragovi, što je utjecalo na sva naredna vještačenja. Obdukcijom izvršenom u Zagrebu utvrđeno je da je vrijeme koje je proteklo od pronalaska tijela do smrti najmanje tri dana, dok gornju granicu nije moguće argumentirano odrediti.

118. Apelant ukazuje i na „nezavisnost same istrage”, jer je dovedeno u pitanje da li su lica koja su odgovorna za istragu i ona koja su provodila istragu nezavisna od onih koja su

uključena u događaje, što podrazumijeva „ne samo nepostojanje bilo kakve hijerarhijske ili institucionalne veze nego i praktične nezavisnosti”. U konkretnom slučaju u istragu su bili uključeni pripadnici MUP-a (Darko Ilić, Dubravko Kremenović i veliki broj drugih koji su uključeni u sam događaj učestvovanjem na pres-konferenciji na kojoj se negiralo ubistvo, te provođenjem brojnih konkretnih radnji da bi se zataškalo ubistvo). Provođenjem nedjelotvorne istrage s ciljem da se zataškaju otmica i teško ubistvo Davida Dragičevića povrijeđeno je i pravo na zabranu mučenja, nečovječnog ili ponižavajućeg tretmana ili kazne iz člana 3. Evropske konvencije i člana II/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine, jer vlasti, i pored velikog broja dokaza i poznatih okolnosti (što je već detaljno navedeno u apelaciji), još uvijek nisu pokrenule djelotvornu istragu i ne samo da nisu dostavili informacije apelantu o tome nego su, a što je već općepoznato, prekomjernom upotrebom sile i metodama zastrašivanja pripadnika MUP-a zabranile dalja mirna okupljanja građana Banje Luke i grupe „Pravda za Davida”, nakon čega je apelant bio prinuđen napustiti Banju Luku kako bi pobjegao od mogućeg nasilja i time sačuvao svoj život. Sve ovo je kod apelanta izazvalo maksimalno „osjećanje straha, snažnog nemira i inferiornosti, koje je u stanju da žrtvu ponizi i degradira”, što predstavlja nehumano postupanje koje je zabranjeno članom 3. Evropske konvencije.

119. Apelant osporava naredbu o obustavljanju istrage protiv Željka Karana i naredbu o neprovođenju istrage Republičkog tužilaštva protiv Darka Ilića, Dubravka Kremenovića i drugih pripadnika MUP-a zbog krivičnog djela teško ubistvo iz člana 125. stav 2. KZ, kao i odluku o apelantovoj pritužbi. Apelant navodi da u odlukama Republičkog tužilaštva nije navedeno nikakvo obrazloženje, niti razlozi zbog čega se odbija pritužba apelantovog opunomoćenika podnesena protiv odluka o obustavljanju istrage, odnosno neprovođenju istrage. Donošenjem pobijanih odluka od 27. decembra 2018. godine povrijeđeno je apelantovo pravo na pravično suđenje iz člana 6. stav 1. Evropske konvencije, te apelant upućuje na garancije predviđene ovim pravom, kao i zašto smatra da je član 6. stav 1. primjenljiv u ovom slučaju. Apelant, dalje, smatra da mu je dostavljanjem pobijanih odluka bez ikakvog obrazloženja povrijeđeno i pravo na djelotvoran pravni lijek iz člana 13. Evropske konvencije. Također, apelant smatra da je cjelokupnim postupkom diskriminiran, zato što je u svakodnevnim protestima javno prozivao najviše predstavnike vlasti Republike Srpske da zataškavaju ubistvo njegovog sina, navodeći da je Tužilaštvo otvorilo istragu tek nakon 100 dana, a poslije toga nastavilo da provodi nedjelotvornu istragu, sve s ciljem da se zataškaju otmica i teško ubistvo njegovog sina. Apelant se

poziva na kršenje ovog prava u vezi sa pravom na djelotvornu istragu iz člana 2. Evropske konvencije. Apelant navodi da su kontroverze o slučaju Davida Dragičevića odavno prešle granice Bosne i Hercegovine. Apelant navodi da je kompletno pravosuđe BiH zakazalo na ovom i slučaju Memić i da takav tretman ovih slučajeva, za koji ne postoji neko objektivno i razumno opravdanje, sasvim jasno govori da se radi o najvećim poslijeratnim slučajevima korupcije s ciljem da se zataškaju ova dva ubistva. Jedan od razloga je upravo veliki broj propusta službenih lica (pripadnika policije i tužilaca) koja, također, moraju odgovarati za te propuste.

120. Apelant je uz podnesak dostavljen 15. novembra 2019. godine dostavio i jedan dopis (jedva vidljiv) kojim "potkrepljuje navode iz apelacije", zatim je 3. aprila 2020. godine dostavio „odgovor na odgovore“ tužilaštava (jer su mu na njegovo traženje dostavljeni), a 15. novembra 2020. godine je dostavio nove informacije o predmetu.

b) Odgovor na apelaciju

121. U odgovoru na apelaciju Tužilaštvo je opisalo tok događaja, radnje koje je preduzelo Tužilaštvo, te je navelo da je na samom početku istrage, kada je Tužilaštvo pregledalo izvještaj i materijal, bilo saglasno da se ne može donijeti naredba o neprovođenju istrage (u izvještaju o smrti se aludiralo na zades). Nakon prikupljanja dokaza, čemu je odmah pristupljeno, te nakon pristizanja nalaza iz Zagreba donesena je naredba o provođenju istrage protiv N.N. lica za krivično djelo ubistvo, „koja nam je bila i potrebna radi provođenja drugih istražnih radnji za određena lica, te raznih pretresa i vještačenja“, kako je navedeno u odgovoru. Tužilaštvo, također, navodi da su neosnovani apelantovi navodi da se radi o ubistvu, mučenju i silovanju Davida Dragičevića od pripadnika MUP-a, jer za to ne postoje dokazi. Također, navodi da je naredba donesena ne zbog pritiska javnosti već nakon provedenih brojnih istražnih radnji. Tužilaštvo je, također, navelo da je saradivalo sa apelantovim advokatima, te da je provjeravalo navode koje su oni iznosili. Također, Tužilaštvo je u odgovoru navelo (konkretno, glavni okružni javni tužilac) da je na Kolegiju Republičkog tužilaštva informiralo prisutne o stanju u spisu (i prije radnji za koje je navedeno da su preduzete prije donošenja naredbe o provođenju istrage) i tražilo, zbog ozbiljnosti predmeta, da se odredi tužilac koji će koordinirati radom postupajućeg tužioca, što je Republičko tužilaštvo prihvatilo i odredilo tužioca, te je određen još jedan tužilac da pomaže postupajućem tužiocu. Tužilaštvo je, također, ukazalo na propuste OSL učinjene u toku istrage (konferencija za štampu, nestanak dokaza i drugo), ali i na radnje koje je nakon toga Tužilaštvo preduzelo (konkretno, optužnica protiv određenih lica, policijskih

službenika za krivično djelo uništavanje dokaza), te je ukazalo da cilj Tužilaštva nije da skriva počinioca, već upravo suprotno, da radi na predmetu u istrazi koja je još otvorena. Uz odgovor su dostavljena 23 registratora, kao i opis spisa, te presude Vrhovnog suda Republike Srpske i Ustavnog suda, kao i optužnica protiv službenih lica.

122. Republičko tužilaštvo u odgovoru na apelaciju navelo je da su netačne apelantove tvrdnje da mu je onemogućen pristup podacima ili dokazima u spisu, jer se apelant nikada nije obratio Republičkom tužilaštvu radi omogućavanja pristupa podacima ili dokazima. Dalje, Republičko tužilaštvo ukazuje da apelant pobija naredbe o neprovođenju istrage, odnosno naredbu o obustavljanju istrage, ali da se ne upušta u njihov sadržaj, niti navodi koja su mu to prava povrijeđena. U oba slučaja radi se o krivičnim predmetima koji su činjenično i genusno povezani sa krivičnim predmetom Tužilaštva (broj T13 0 KTN 0040438 18) koji se odnosi na istragu o okolnostima smrti Davida Dragičevića i u kojem je to tužilaštvo donijelo naredbu o provođenju istrage protiv nepoznatog učinioca ili više njih zbog krivičnog djela ubistvo iz člana 124. stav 1. KZ. Tužilaštvo još uvijek provodi predmetnu istragu, te imajući u vidu tu činjenicu, Republičko tužilaštvo smatra da je apelacija u odnosu na sve njene navode preuranjena, jer još nije donesena tužilačka odluka u vezi sa istragom o okolnostima smrti Davida Dragičevića, odnosno predmetna istraga nije okončana. S druge strane, Republičko tužilaštvo je u krivičnom predmetu broj T12 1 KTAO 0000777 18 postupalo u odnosu na navode da su pojedini funkcioneri, odnosno pripadnici MUP-a naredili ubistvo Davida Dragičevića, odnosno da su učestvovali u naručivanju, naređivanju i organizaciji njegovog ubistva, kao i da su neki od njih neposredno lišili života Davida Dragičevića, te da su učestvovali u prikrivanju dokaza i navodnom zataškavanju izvršenog krivičnog djela, što bi u tom slučaju upućivalo na izvršenje krivičnog djela teško ubistvo iz člana 125. stav 2. KZ za šta je nadležno Republičko tužilaštvo - Posebno odjeljenje za suzbijanje korupcije, organizovanog i najtežih oblika privrednog kriminala. U navedenim krivičnim predmetima Republičko tužilaštvo je donijelo odgovarajuće tužilačke odluke, koje su dostavljene oštećenom, odnosno njegovom opunomoćeniku, u ovom slučaju apelantu, te je on podnio pritužbu protiv odluka Kolegiju Posebnog odjeljenja za suzbijanje korupcije, organizovanog i najtežih oblika privrednog kriminala Republičkog tužilaštva. Razmatrajući navode pritužbi je zaključeno da je postupajući tužilac postupio u skladu sa zakonom i da je potvrdio njegove odluke, te podnesene pritužbe odbio kao neosnovane. Prilikom rada na navedenim krivičnim predmetima Republičko tužilaštvo je izvršilo uvid u spis Tužilaštva

broj T13 0 KTN 0040438 18, te su dokazi navedenog spisa najvećim dijelom i bili osnov za donošenje odgovarajućih tužilačkih odluka. Iz pobijanih odluka je vidljivo da su svi raspoloživi dokazi podvrgnuti kritičkoj analizi, da su ocijenjeni pojedinačno i u međusobnoj vezi i da su rezultat takve ocjene dokaza donesene tužilačke odluke o obustavljanju istrage u predmetu protiv osumnjičenog Željka Karana, odnosno neprovođenju istrage u predmetu Darko Ilić i drugi, što se može zaključiti i uvidom u predmetne tužilačke odluke koje se osporavaju apelacijom. Na osnovu izloženog Republičko tužilaštvo smatra da je apelacija u ovom predmetu preuranjena, imajući u vidu da istraga o okolnostima smrti Davida Dragičevića koju provodi Tužilaštvo još uvijek nije okončana. Konačno, u odgovoru je navedeno da, „ukoliko Ustavni sud, ipak, zaključi da ima osnova za meritorno odlučivanje po svim navodima apelacije, ovo tužilaštvo zaključuje da su navodi apelacije koji se odnose na postupanje Posebnog odjeljenja za suzbijanje korupcije, organizovanog i najtežih oblika privrednog kriminala Republičkog javnog tužilaštva Republike Srpske i odluke koje su u vezi s tim donesene i na koje se apelacija odnosi neosnovani“. Uz odgovor su dostavljene fotokopije spisa predmeta.

Navodi iz apelacije broj AP 1012/21

U apelaciji se navodi da su apelant i apelantica roditelji Davida Dragičevića. Apelacijom se pokreću ista pitanja (povrede članova Ustava BiH i Evropske konvencije) kao i apelacijom broj AP 1140/19. U navedenoj apelaciji se osporava naredba o neprovođenju istrage protiv S.K., kao i odluke kojim su pritužbe apelanta i apelantice odbijene, te se ukazuje na proizvoljnost u datom obrazloženju, što apelant i apelantica detaljno obrazlažu u apelaciji. Također, apelanti navode da su postupajući tužilac i glavni tužilac bili saslušani kao svjedoci u nekim od „parcijalnih postupaka“, da je podnesen zahtjev za njihovo izuzeće, jer postoje okolnosti koje izazivaju razumnu sumnju u njihovu pristrasnost. Ovaj zahtjev je odbačen. Apelant i apelantica ističu da je istraga koju vodi Tužilaštvo nedjelotvorna, a ti navodi su izneseni i u apelaciji broj AP 1140/19.

c) Odgovor na apelaciju broj AP 1012/21

123. U odgovoru na apelaciju Tužilaštvo je navelo da je apelacija neosnovana i da je Odluka postupajućeg tužioca broj T13 0 KT 0045454 20 od 16. novembra 2020. godine donesena jer je postupajući tužilac izvršio pažljivu analizu cjelokupne dokumentacije koja je dostavljena uz krivičnu prijavu i dopunu krivične prijave, kao i dokumentacije u spisu predmeta Tužilaštva broj T13 0 KT 0044850 18 (protiv optuženih Z.B. i M.M. zbog krivičnog djela sprečavanje dokazivanja iz člana 336. stav 1. KZRS, koja optužnica je

potvrđena) i spisu predmeta broj T13 0 KTN 0040438 18 (koja se odnosi na istragu protiv nepoznatih izvršilaca zbog krivičnog djela ubistvo iz člana 124. stav 1. KZ u vezi sa članom 37. istog zakona na štetu lica Davida Dragičevića). Nakon toga donesena je predmetna odluka - naredba o neprovođenju istrage, koja je detaljno obrazložena i u kojoj su dati razlozi za donošenje takve odluke, koja je ispravna i zasnovana na zakonu, a što je potvrdio i Kolegij Okružnog javnog tužilaštva Banja Luka u svojim odlukama od 24. decembra 2020. godine i 27. januara 2021. godine. Uzimajući u obzir utvrđene činjenice u ovom predmetu, Tužilaštvo smatra da zakonitost i pravilnost osporavanih odluka Tužilaštva nisu dovedene u pitanje navodima apelacije (opstruiranje istrage). Također, navedeno je da je zahtjev za izuzeće postupajućeg tužioca odbačen kao nedozvoljen zbog toga što je postavljen suprotno odredbi člana 38. stav 1. ZKP, kojim je propisano da zahtjev za izuzeće mogu postaviti stranke ili branilac, a da u konkretnom slučaju apelant nema svojstvo stranke u postupku. Predloženo je da se apelacija odbije kao neosnovana.

V. Relevantne odredbe

124. **Zakon o krivičnom postupku Republike Srpske** („Službeni glasnik Republike Srpske“ br. 53/12, 91/17 i 66/18)

Za potrebe ove odluke koristi se neslužbeni prečišćeni tekst, sačinjen u Ustavnom sudu BiH, koji glasi:

Prava i dužnosti tužioca

Član 43.

(1) Osnovno pravo i dužnost tužioca je otkrivanje i gonjenje učinilaca krivičnih djela.

(2) Tužilac ima pravo i dužnost da:

a) odmah nakon saznanja da postoje osnovi sumnje da je učinjeno krivično djelo, preduzme potrebne mjere u cilju njegovog otkrivanja i provođenja istrage, pronalaženja osumnjičenog, rukovođenja i nadzora nad istragom, kao i radi upravljanja aktivnostima ovlaštenih službenih lica koji pronalaze osumnjičenog i prikupljaju izjave i dokaze,

b) provede istragu u skladu sa ovim zakonom,

v) daje imunitet u skladu sa članom 149. ovog zakona,

g) zahtijeva dostavljanje informacija od državnih organa, preduzeća, pravnih i fizičkih lica u Republici Srpskoj,

d) izdaje pozive i naredbe i predlaže izdavanje poziva i naredbi u skladu sa ovim zakonom,

đ) naredi ovlaštenom službenom licu da izvrši naredbu izdatu od suda u skladu sa ovim zakonom,

e) utvrđuje činjenice potrebne za odlučivanje o imovinskopravnom zahtjevu u skladu sa članom 107. ovog zakona,

ž) predlaže izdavanje kaznenog naloga u skladu sa članom 358. ovog zakona,

z) podiže i zastupa optužnicu pred sudom,

i) izjavljuje pravne lijekove i

j) obavlja i druge poslove određene zakonom.

(3) U skladu sa st. 1. i 2. ovog člana, svi organi koji učestvuju u istrazi dužni su da o svakoj preduzetoj radnji obavijeste tužioca i da postupe po svakom njegovom zahtjevu.

Naredba o provođenju istrage

Član 224.

(1) Tužilac naređuje provođenje istrage ako postoje osnovi sumnje da je izvršeno krivično djelo.

(2) O provođenju istrage donosi se naredba koja sadrži: podatke o osumnjičenom ukoliko je poznat, opis djela iz kojeg proizlaze zakonska obilježja krivičnog djela, zakonski naziv krivičnog djela s navođenjem odredbe krivičnog zakona, okolnosti koje potvrđuju osnove sumnje da je izvršeno krivično djelo i postojeće dokaze. U naredbi će tužilac navesti koje okolnosti treba istražiti i koje istražne radnje treba preduzeti.

(3) Tužilac donosi naredbu da se istraga neće provoditi ako je iz prijave i pratećih spisa očigledno da prijavljeno djelo nije krivično djelo, ako ne postoje osnovi sumnje da je prijavljeno lice učinilo krivično djelo, ako je nastupila zastarjelost ili je djelo obuhvaćeno amnestijom ili pomilovanjem ili ako postoje druge okolnosti koje isključuju krivično gonjenje.

(4) O neprovođenju istrage, kao i o razlozima za to, tužilac će obavijestiti oštećenog i podnosioca prijave u roku od tri dana. Oštećeni i podnosilac prijave imaju pravo da podnesu pritužbu u roku od osam dana kancelariji tužioca.

Provođenje istrage

Član 225.

(1) Tokom provođenja istrage tužilac može preduzeti sve istražne radnje, uključujući ispitivanje osumnjičenog i saslušanje oštećenog i svjedoka, vršenje uviđaja i rekonstrukcije događaja, preduzimanje posebnih mjera koje obezbjeđuju sigurnost svjedoka i informacija i naređivanje potrebnih vještačenja.

(2) O preduzetim istražnim radnjama sastavlja se zapisnik u skladu sa ovim zakonom.

(3) Ako se osumnjičeni nalazi u pritvoru, naredbu za dovođenje radi ispitivanja izdaje tužilac i o tome obavještava sudiju za prethodni postupak.

Nadzor tužioca nad radom ovlaštenih službenih lica

Član 226.

(1) Ako postoje osnovi sumnje da je izvršeno krivično djelo za koje je zakonom propisana kazna zatvora veća od pet godina, ovlašteno službeno lice dužno je da odmah obavijesti tužioca i pod njegovim nadzorom preduzme potrebne mjere da se pronađe izvršilac krivičnog djela, da se spriječi skrivanje ili bjekstvo osumnjičenog ili saučesnika, da se otkriju i sačuvaju tragovi krivičnog djela i predmeti koji mogu poslužiti kao dokazi i da se prikupe sve informacije koje mogu biti korisne u krivičnom postupku.

(2) Ako postoje osnovi sumnje da je izvršeno krivično djelo iz stava 1. ovog člana, ovlašteno službeno lice dužno je da u slučaju opasnosti od odgađanja preduzme neophodne radnje radi izvršenja zadataka iz stava 1. ovog člana. Prilikom preduzimanja ovih radnji, ovlašteno službeno lice dužno je da postupa po ovom zakonu. O svemu što je preduzeto ovlašteno službeno lice dužno je da odmah obavijesti tužioca i dostavi prikupljene predmete koji mogu poslužiti kao dokaz.

(3) Ako postoje osnovi sumnje da je izvršeno krivično djelo za koje je zakonom propisana kazna zatvora do pet godina, ovlašteno službeno lice dužno je da obavijesti tužioca o svim raspoloživim informacijama i istražnim radnjama koje je preduzelo najkasnije sedam dana od dana saznanja o

postojanju osnova sumnje da je krivično djelo učinjeno.

Obustava istrage

Član 232.

(1) Tužilac će naredbom obustaviti istragu ukoliko se ustanovi da:

- a) djelo koje je učinio osumnjičeni, nije krivično djelo,*
- b) postoje okolnosti koje isključuju krivicu osumnjičenog, osim u slučaju iz člana 214. ovog zakona,*
- v) nema dovoljno dokaza da je osumnjičeni učinio krivično djelo i*
- g) je djelo obuhvaćeno amnestijom, pomilovanjem ili zastarjelošću ili postoje druge smetnje koje isključuju krivično gonjenje.*

(2) O obustavi istrage, kao i o razlozima za obustavu istrage tužilac će u pisanoj formi obavijestiti oštećenog koji ima prava predviđena u članu 224. ovog zakona, kao i osumnjičenog ako je ispitan i lice koje je prijavilo krivično djelo.

(3) Tužilac, u slučajevima iz stava 1. tačka v) ovog člana može ponovo otvoriti istragu ako pribavi nove dokaze koji ukazuju na to da postoje osnovi sumnje da je osumnjičeni učinio krivično djelo.

Okončanje istrage

Član 233.

(1) Tužilac okončava istragu kada utvrdi da je stanje stvari dovoljno razjašnjeno da se može podići optužnica. Okončanje istrage će se zabilježiti u spisu.

(2) Ako se istraga ne završi u roku od šest mjeseci od donošenja naredbe o provođenju istrage, potrebne mjere da bi se istraga okončala, preduzeće kolegijum tužilaštva.

(3) Optužnica se ne može podići ako osumnjičeni nije bio ispitan.

Do donošenja predmetne odluke donesen je Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o krivičnom postupku Republike Srpske („Službeni glasnik RS“ broj 15/21, objavljen 23. februara 2021. godine), te je došlo do značajnijih izmjena u odnosu na oštećenog, pa su izmijenjeni član 244. (poslije stava 2. dodaje se novi stav 3) i član 233.

VI. Dopustivost

125. U skladu sa članom VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine, Ustavni sud, također, ima apelacionu nadležnost u pitanjima koja su sadržana u ovom ustavu kada ona postanu predmet spora zbog presude bilo kojeg suda u Bosni i Hercegovini.

126. U skladu sa članom 18. stav (1) Pravila Ustavnog suda, Ustavni sud može razmatrati apelaciju samo ako su protiv presude, odnosno odluke koja se njome pobija, iscrpljeni svi djelotvorni pravni lijekovi mogući prema zakonu i ako se podnese u roku od 60 dana od dana kada je podnosilac apelacije primio odluku o posljednjem djelotvornom pravnom lijeku kojeg je koristio.

127. Prema mišljenju Ustavnog suda, iz navoda apelacija (br. AP 1140/19 i AP 1012/21) proizlazi da apelant i apelantica pokreću pitanje (ne)djelotvornosti istrage.
128. Shodno navedenom, Ustavni sud zapaža da se predmetnim apelacijama, zapravo, ne osporava meritorna odluka - presuda bilo kojeg suda u Bosni i Hercegovini, koja bi, u smislu člana VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine, mogla biti predmet osporavanja pred Ustavnim sudom, pa se postavlja pitanje dopustivosti predmetne apelacije.
129. Ustavni sud, slijedeći svoju dosadašnju praksu u predmetima koji su pokretali slična pitanja u kontekstu kršenja prava na život, koja su zaštićena članom II/3.a) Ustava Bosne i Hercegovine i članom 2. Evropske konvencije u kontekstu člana 18. stav (2) Pravila Ustavnog suda, smatra da je u konkretnom slučaju nadležan.
130. S tim u vezi, Ustavni sud podsjeća i na praksu Ustavnog suda zauzetu u predmetu broj AP 862/10 od 16. maja 2013. godine (odluka dostupna na web-stranici Ustavnog suda www.ustavnisud.ba) u kojem je Ustavni sud utvrdio da odredbama ZKP Republike Srpske nije predviđena mogućnost da, u slučaju kada tužilaštvo donese odluku o neprovođenju istrage, stranke koje su nezadovoljne takvom odlukom mogu izdještvoovati meritornu odluku - presudu bilo kojeg suda u Bosni i Hercegovini, koja bi, u smislu člana VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine, mogla biti predmet osporavanja pred Ustavnim sudom. Dalje, imajući u vidu relevantne odredbe ZKP Republike Srpske, prema mišljenju Ustavnog suda, proizlazi da je u takvim slučajevima jedini pravni lijek koji stranke mogu koristiti prigovor protiv odluke o neprovođenju istrage. U vezi s tim, Ustavni sud je smatrao da ovakva zakonska regulativa, odnosno nemogućnost da apelanti u skladu sa važećim zakonodavstvom dođu do meritorne odluke koja bi mogla biti predmet ocjene Ustavnog suda ne može se staviti na teret apelantima, pogotovo u situaciji kada apelacija podnesena Ustavnom sudu pokreće pitanja kršenja prava na život zaštićenog članom II/3.a) Ustava Bosne i Hercegovine i članom 2. Evropske konvencije u vezi sa događajima povodom kojih apelanti, dakle, nisu imali zakonsku mogućnost da vode bilo kakav postupak.
131. Konkretnim predmetima, također, ukazuje se na nemogućnost da se dođe do meritorne konačne sudske odluke, jer je istraga o ubistvu sina apelanta i apelantice u toku, odnosno nadležna tužilaštva su donijela naredbe o neprovođenju istrage protiv određenih lica, odnosno nadležno tužilaštvo je obustavilo istragu protiv Željka Karana. Imajući u vidu navode iz apelacija, a podržavajući svoju praksu, Ustavni sud smatra da apelacija u

ovom dijelu ispunjava uvjete iz člana 18. st. (2) i (4) Pravila Ustavnog suda, jer nije očigledno (*prima facie*) neosnovana, niti postoji neki drugi formalni razlog zbog kojeg apelacija nije dopustiva.

132. Imajući u vidu odredbe člana VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine, člana 18. st. (1), (3) i (4) Pravila Ustavnog suda, Ustavni sud je utvrdio da predmetna apelacija ispunjava uvjete u pogledu dopustivosti.

133. Također, s obzirom na to da je odlučio da spoji dvije apelacije i donese jednu odluku, Ustavni sud će u nastavku odluke koristiti termin „apelacija“ (za obje apelacije), kao i termin „apelant“ za apelanta i apelanticu.

VII. Meritum

134. Apelant u apelaciji navodi da su povrijeđeni član II/3.a) Ustava Bosne i Hercegovine i član 2. Evropske konvencije, član II/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine i član 3. Evropske konvencije, član II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i član 6. Evropske konvencije, „član 13. Evropske konvencije i član II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine“ i član II/4. Ustava Bosne i Hercegovine i član 14. Evropske konvencije u vezi sa pravom iz člana II/3.a) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 2. Evropske konvencije.

135. Član II/3.a) Ustava Bosne i Hercegovine glasi:

3. Katalog prava

Sva lica na teritoriji Bosne i Hercegovine uživaju ljudska prava i slobode iz stava

2. ovog člana, što uključuje:

a) Pravo na život.

136. Član 2. Evropske konvencije glasi:

1. Pravo na život svake osobe zaštićeno je zakonom. Niko ne smije biti namjerno lišen života, osim prilikom izvršenja presude suda kojom je osuđen za krivično djelo za koje je zakonom predviđena ova kazna.

[...]

137. Apelant ukazuje na povredu prava na život iz člana II/3.a) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 2. Evropske konvencije, najprije, zbog propusta Tužilaštva da provede efikasnu (djelotvornu) istragu, odnosno problematizira da je MUP kontrolirao Tužilaštvo, ukazuje na propuste u istrazi, kao i da je naredba o provođenju istrage

donesena 100 dana nakon što je djelo izvršeno, te ističe da cilj istrage nije istinsko otkrivanje počinioca, nego da se ona vodi sa namjerom da se zataškaju otmica i ubistvo njegovog sina. Osim navedenog, apelant iznosi sumnje „da su pripadnici MUP-a RS umiješani u ovaj slučaj, odnosno da postoji praktična povezanost tih lica sa otmicom i ubistvom Davida Dragičevića“, te, osim što osporava naredbu o neprovođenju istrage koju je donijelo Republičko tužilaštvo, ukazuje i da istraga nije bila nezavisna, odnosno postavlja pitanje da li su lica koja su odgovorna za istragu i koja su provodila istragu nezavisna od onih „uključenih u događaje“. Kao argumente za svoje tvrdnje apelant navodi niz konkretnih radnji koje su nadležni organi trebali da preduzmu radi provođenja efikasne i djelotvorne istrage o ubistvu Davida Dragičevića.

138. Također, Ustavni sud ima u vidu i apelantove navode (broj AP 1012/21), kao i odgovor Tužilaštva Bosne i Hercegovine od 11. maja 2021. godine u vezi sa preuzimanjem predmeta Dragičević. Ustavni sud će apelaciju ispitati u skladu sa navodima kojim je doveden u pitanje rad Tužilaštva (neprovođenje djelotvorne istrage) bez ulaženja u bilo koje radnje koje je već preduzelo, ili koje će preduzeti Tužilaštvo Bosne i Hercegovine. Također, istraga će biti ispitana u vremenskom periodu do preuzimanja Tužilaštva Bosne i Hercegovine ovog predmeta, odnosno do 2. marta 2021. godine, kada je Tužilaštvo Bosne i Hercegovine, kako je navelo u odgovoru, zaprimilo dopis u kojem se nalazio spis broj T 13 0 KTN 0040438 18.
139. Također, Ustavni sud primjećuje da je u toku trajanja istrage došlo do izmjena i dopuna ZKP, a da se donošenje Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o krivičnom postupku RS „poklapa“ sa dostavljanjem spisa Tužilaštvu Bosne i Hercegovine. Stoga će Ustavni sud i donijeti odluku imajući u vidu odredbe koje su u pretežnom dijelu bile na snazi (bez posljednjih izmjena u ZKP) u periodu relevantnom za ovu odluku (kako je navedeno u prethodnoj tački).
140. Ustavni sud primjećuje da je apelacija (broj AP 1140/19) podnesena Ustavnom sudu skoro godinu dana od dana kada je prijavljen nestanak apelantovog sina (18. marta 2018. godine), odnosno kada je pronađeno njegovo beživotno tijelo (24. marta 2018. godine). Također, Ustavni sud primjećuje da je u momentu podnošenja apelacije (kao i donošenja ove odluke) postupak još u fazi istrage i da se još ne zna izvršilac (izvršio) krivičnog djela (prema stanju spisa koji je Ustavni sud zaprimio 15. maja 2019. godine i informacijama i dokumentima od 10. januara 2020. godine do 11. januara 2021. godine, a nakon čega nije bilo dodatnih i novih informacija od Tužilaštva, niti apelanta, odnosno do

podnošenja apelacije broj AP 1012/21). Također, kako je navedeno, Tužilaštvo je dostavilo Ustavnom sudu 23 registratora, ali da ne bi ugrozio istragu koju i dalje vodi Tužilaštvo, Ustavni sud napominje da je za potrebe pisanja ove odluke (koja će biti dostupna javnosti) koristio osnovne podatke iz spisa.

141. Iako apelant osporava tužilačke odluke koje je donijelo Republičko tužilaštvo (naredbu o neprovođenju istrage protiv pripadnika MUP-aa, kao i naredbu o obustavljanju istrage protiv Željka Karana), te osporava naredbu o neprovođenju istrage protiv Siniše Kojdića, koju je donijelo Tužilaštvo (broj AP 1012/21), Ustavni sud konstatira da je istraga u toku. Stoga će i osporene odluke Republičkog tužilaštva (pogotovo imajući u vidu apelantove navode o umiješanosti određenih pripadnika MUP-a u cijeli događaj), ali i osporene odluke u predmetu broj AP 1012/21 biti, također, razmatrane u okviru postojanja ili nepostojanja djelotvorne istrage. Međutim, kako Tužilaštvo (koje je nesporno nadležno, u relevantnom periodu do marta 2021. godine, vidi tačku 138. ove odluke) vodi postupak kako bi utvrdilo istinu o stradanju apelantovog sina, Ustavni sud će se u ovom predmetu upravo baviti samo istragom koju vodi Tužilaštvo u predmetu broj T13 0 KTN 0040438 18. Naime, tužilaštvo/tužilaštva su samostalni državni organi koji u okviru propisanih prava i dužnosti preduzimaju mjere određene zakonom u pogledu otkrivanja i gonjenja učinilaca krivičnih djela (član 2. Zakona o javnim tužilaštvima RS). Također, članom 43. ZKP propisano je: „Osnovno pravo i dužnost tužioca je otkrivanje i gonjenje učinilaca krivičnih djela.“ U tom smislu Ustavni sud će u ovom momentu ispitati da li je Tužilaštvo koje sebe smatra nadležnim i koje vodi istragu postupalo shodno garancijama koje nude član II/3.a) Ustava Bosne i Hercegovine i član 2. Evropske konvencije, te ostale tužilačke odluke koje su donesene neće biti predmet ispitivanja ove apelacije (suprotno predmetu broj AP 3546/17, odluka od 11. juna 2019. godine, tačka 45, dostupna na www.ustavnisud.ba, u kojem je podizanjem optužnice otvoren sudski put predmetu, a nakon toga je apelant osporavao „nove“ tužilačke odluke koje su djelomično bile dio već postojećeg postupka). Stoga, Ustavni sud, bez obzira na odluke Republičkog tužilaštva i ostale odluke u „pet parcijalnih istraga povodom istog događaja“, kako je naveo apelant (broj AP 1012/21), kao i bez obzira na navode koje apelant iznosi u apelaciji (da su pripadnici MUP-a povezani sa događajem) polazi od činjenice da (prema do sada prikupljenim dokazima u istrazi) nadležno Tužilaštvo smatra da postoje osnovi sumnje da je učinjeno krivično djelo ubistvo na štetu Davida Dragičevića i da je istraga povodom razjašnjenja okolnosti pod kojim je nastupila smrt Davida Dragičevića u toku.

142. Ustavni sud podsjeća na to da član 2. Evropske konvencije predstavlja jednu od osnovnih vrijednosti demokratskih društava. Prema ustaljenoj sudskoj praksi, „prva rečenica člana 2. stava 1. nalaže državi ne samo da ne uzrokuje smrt na namjeren ili nezakonit način nego i da preduzme mjere neophodne za zaštitu života osoba u okviru svoje jurisdikcije“ (vidi, Evropski sud za ljudska prava, *L.C.B. protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, presuda od 9. juna 1998. godine, stav 36). S ciljem djelotvornog osiguranja uživanja prava koje garantiraju čl. 2-4. Evropske konvencije, sudska praksa Evropskog suda za ljudska prava je usaglasila proceduralne zahtjeve, a najčešći zahtjev jeste za provođenje istrage kao dijela šire obaveze uspostavljanja djelotvornog sudskog sistema. Nametanje ovakve obaveze ima cilj da omogući gonjenje ili pokretanje sudskih postupaka koji su naloženi u slučaju kršenja Evropske konvencije. Međutim, to ne znači da ta obaveza važi samo u slučajevima kada se događaji mogu pripisati državnim vlastima već se primjenjuje i u slučajevima kada se smatra da povreda prava iz čl. 2. ili 3. Evropske konvencije potječe od pojedinca (vidi, Evropski sud za ljudska prava, *M.C. protiv Bugarske*, presuda od 4. decembra 2003. godine, stav 151). Cilj ove istrage je osiguranje djelotvorne zaštite prema odredbama domaćeg zakona i „u onim slučajevima u kojima su upleteni državni organi, predviđanje njihove odgovornosti“ za činjenice koje su u njihovoj nadležnosti (vidi, Evropski sud za ljudska prava, *Mastromatteo protiv Italije*, presuda od 24. oktobra 2002. godine, stav 89, i *Nachova i dr. protiv Bugarske*, presuda od 26. februara 2004. godine, stav 110).
143. Evropski sud je naglasio da član 2. Evropske konvencije zahtijeva da su nadležna tijela u slučaju nasilne smrti dužna provesti službenu djelotvornu istragu čija forma i sadržaj zavise od okolnosti konkretnog slučaja. Prema stavu Evropskog suda, da bi se istraga mogla smatrati djelotvornom u smislu člana 2. Evropske konvencije, prvenstveno mora biti „odgovarajuća“, odnosno tokom istrage moraju biti utvrđene sve relevantne činjenice, te kada je to moguće, istraga mora dovesti do identifikacije počinitelaca i njihovog kažnjavanja. Dalje, nadležne vlasti moraju preduzeti sve razumne mjere putem kojih će pribaviti i osigurati dokaze u predmetnom slučaju. Zaključci istrage moraju biti utemeljeni na nezavisnoj, objektivnoj i temeljnoj analizi predmeta. Nadležna tijela koja provode istragu moraju biti nezavisna od ostalih lica koja bi mogla, na bilo koji način, biti povezana sa predmetom, i to ne samo u hijerarhijskom nego i u praktičnom smislu. Istraga mora biti provedena ažurno i pravovremeno. Istraga mora biti dostupna porodici žrtve u onoj mjeri u kojoj je potrebno da se zaštite njihova prava. Štaviše, u određenim

okolnostima istraga mora biti podvrgnuta i „oku javnosti“. Stoga će Ustavni sud u okolnostima konkretnog predmeta, a polazeći od apelantovih navoda, ispitati da li su zadovoljeni navedeni standardi istrage.

144. Također, prije razmatranja konkretnog predmeta Ustavni sud podsjeća na praksu Evropskog suda (vidi predmet *Šilih protiv Slovenije*, aplikacija broj 71463/01, od 9. aprila 2009. godine) u kojoj je Evropski sud naveo da je procesna obaveza provođenja djelotvorne istrage po osnovu člana 2. prerasla u zasebnu i samostalnu obavezu. Iako je pokreću radnje koje se tiču materijalnih aspekata člana 2, ona može da dovede do utvrđivanja zasebne i nezavisne “povrede”, u smislu presude iz predmeta *Blečić protiv Hrvatske*, te je Evropski sud zaključio da procesna obaveza iz člana 2. predstavlja odvojivu obavezu koja proistječe iz člana 2. Evropske konvencije.
145. Dakle, da bi razmotrio standarde ustanovljene članom 2. Evropske konvencije, Ustavni sud, najprije, primjećuje da je apelacija podnesena Ustavnom sudu godinu dana od događaja koji je predmet istrage, te da je istraga u toku. Još uvijek se ne zna izvršilac (izvršio) krivičnog djela, a nadležni organi prikupljaju dokaze i pokušavaju da dođu do nekih konkretnih rezultata. Ustavni sud ukazuje da je u spisu koji mu je dostavilo Tužilaštvo uočio veliki broj radnji koje su preduzeli nadležni organi i Tužilaštvo. Pri tome Ustavni sud ukazuje da se, nakon provedene istrage, u skladu sa odredbama ZKP, istraga obustavlja ili okončava. U konkretnom slučaju u odnosu na događaj u kojem je apelantov sin izgubio život, kako je već prethodno navedeno, istraga je još u toku.
146. Ustavni sud će, najprije, ispitati istragu čiju djelotvornost osporava apelant sa dva aspekta-ažurnosti i pravovremenosti. Apelant navodi da je u konkretnom predmetu naredba o provođenju istrage donesena 100 dana nakon što se događaj desio (i da je istraga bila pod kontrolom MUP-a), te ukazuje na dužinu trajanja istrage (za relevantni period), tri godine, u kom vremenu još nije otkriven izvršilac (izvršio) krivičnog djela.
147. U vezi sa navedenim, u odgovoru na apelaciju Tužilaštvo je ukazalo da se, bez obzira na to što je naredba o provođenju istrage donesena 100 dana nakon što se desio događaj, radi o internom aktu Tužilaštva, te se pozvao na Odluku Ustavnog suda broj U 5/16, kao i na stav Vrhovnog suda Republike Srpske u vezi sa navedenim.
148. U vezi sa navedenim, Ustavni sud, najprije, napominje da je u Odluci broj U 5/16 od 1. juna 2017. godine (dostupna na www.ustavnisud.ba) ispitivao usklađenost odredaba Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine sa Ustavom Bosne i Hercegovine,

odnosno Evropskom konvencijom. U navedenoj odluci Ustavni sud je ukazao na sadržaj odredbe člana 216. st. 1. i 2. ZKPBiH (koji je gotovo identičan važećoj odredbi člana 224. st. 1. i 2. ZKP koji se primjenjuje u konkretnom predmetu), te je iz sadržaja navedene odredbe Ustavni sud zaključio da je zakonodavac isključivo „dao“ nadležnost tužiocu za provođenje istrage i da naredba o provođenju istrage predstavlja odluku tužioca o postojanju osnova sumnje da je određeno lice (ukoliko je poznato) počinilo određeno krivično djelo, predstavlja plan provođenja istrage, te razradu istražnih radnji. Ustavni sud je, također, ukazao da zakon nije predvidio obavezu dostavljanja naredbe o provođenju istrage, te da nisu propisane sankcije u slučaju ako tužilac ne donese naredbu o provođenju istrage. Iz navedene analize proizlazi da je naredba o provođenju istrage interni i pripremni akt tužioca. Dalje, Ustavni sud je uočio da samo donošenje naredbe o provođenju istrage ne proizvodi nikakve posljedice za osumnjičenog u smislu ograničenja određenih njegovih prava. Ustavni sud je utvrdio da je odredba člana 216. stav 2. ZKPBiH u skladu sa odredbama člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i čl. 6. i 13. Evropske konvencije.

149. U odnosu na konkretni predmet, Ustavni sud, najprije, ukazuje da se na djelotvornost istrage žali apelant, kojem je sin smrtno stradao, i da nadležno tužilaštvo vodi istragu u vezi sa tim događajem. Apelant je u apelaciji, a kasnije i putem naknadno dostavljenih podnesaka ukazivao na to da je Tužilaštvo nepravovremeno preduzimalo određene radnje. Ustavni sud, u vezi sa navedenim, primjećuje da u spisu postoje dokazi koji ukazuju da je Tužilaštvo tražilo od nadležnog suda da izda određene naredbe, ali da je nadležni sud to odbio, jer Tužilaštvo nije navelo u odnosu na koje djelo postoje osnovi sumnje (vidi tačku 28. Odluke). Također, da je naredba o provođenju istrage bila značajna za samu istragu i preduzimanje svih potrebnih radnji, jasno proizlazi i iz samog odgovora Tužilaštva, koje navodi: „[...] Tužilaštvo je od prvog dana počelo provoditi pojedinačne istražne radnje da bi došlo do osnova sumnje za ubistvo i tada i formalno donijelo naredbu o provođenju istrage **koja nam je bila i potrebna radi provođenja drugih istražnih radnji za određena lica, te raznih pretresa i vještačenja.**“ Iz samog odgovora Tužilaštva, kao i dokaza u spisu jasno proizlazi da je Tužilaštvu u konkretnom slučaju, ipak, bila potrebna naredba o provođenju istrage, te da je znači period od 100 dana, koliko ona nije donesena u konkretnom predmetu, utjecao da se određene istražne radnje ne mogu preduzeti. Ustavni sud u ovom trenutku se neće očitovati da li je „kašnjenje“ u preduzimanju određenih istražnih radnji u postupku bilo značajno u daljnjem toku postupka, odnosno da

li je utjecalo na rasvjetljavanje okolnosti u vezi sa događajem, ali sama činjenica da prvih 100 dana Tužilaštvo nije imalo „formalno“ naredbu o provođenju istrage dovodi u sumnju pravovremenost i ažurnost u postupanju. Pri tome Ustavni sud podsjeća da je kod ovakvih djela upravo najvažnije promptno reagirati odmah nakon samog događaja, te Ustavni sud smatra da ovakav postupak nije u skladu sa obavezom koja proizlazi iz člana II/3.a) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 2. Evropske konvencije.

150. Dakle, u konkretnom predmetu, koji je od početka imao određene „kontroverze“ koje je apelant iznio u apelaciji (pres-konferencija MUP-a, iznošenje određenih „informacija“), a što je potvrdilo i Tužilaštvo, te „nedjelovanje“ Tužilaštva u smislu donošenja naredbe za provođenje istrage izazvali su nepovjerenje apelanta, kao i javnosti u istragu, i to na samom njenom početku. Tužilaštvo nije dalo jasan i uvjerljiv odgovor zašto se čekalo 100 dana da se donese naredba iako tvrdi da je preduzimalo radnje, pogotovo zato što je naredba donesena nakon pristizanja nalaza iz Zagreba, a na šta su upućivali i dokazi prikupljeni do tada (kako je navedeno u odgovoru Tužilaštva). Pri tome Ustavni sud ostaje pri ranije iznesenom stavu da je naredba o provođenju istrage interni akt Tužilaštva, da predstavlja „plan“ istrage i da je logično da bude dostupna samo Tužilaštvu. Tužilaštvo je, također, navelo da je, nakon što je zaprimilo izvještaj o smrti sa priložima, formiralo spis u „KTA“ upisnik, što znači da je nedefinirano krivično djelo. Međutim, u okolnostima konkretnog predmeta Ustavni sud ne može da prihvati da je upravo ovakvo postupanje odgovarajuće, jer Tužilaštvo u odgovoru navodi: „Kada smo pregledali izvještaj, materijal, saglasni smo bili da se tu ne može donijeti naredba o neprovođenju istrage [dalje se ukazuje na određene indicije u spisu, odnosno da je David Dragičević slao poruke „ako mi se nešto desi, kriv je F.Ć.“]. Nismo mogli odmah donijeti ni naredbu o provođenju istrage za ubistvo, jer nismo imali potpuno osnova sumnje za istu u dokazima koji su dostavljeni.“

151. Ustavni sud konstatira da se, zbog okolnosti da je Tužilaštvu trebalo 100 dana da „definira“ osnove sumnje u odnosu na konkretno krivično djelo (ubistvo), te da, slijedom toga, „formalno“ donese naredbu o provođenju istrage, nisu mogle ni preduzeti sve potrebne istražne radnje. Ustavni sud, opet, napominje da ne može u ovom trenutku tvrditi da je, zbog činjenice da 100 dana od događaja nije donesena naredba o provođenju istrage, odnosno da nije bilo definirano krivično djelo, stanje stvari još nerazjašnjeno, ali imajući u vidu pozitivnu obavezu države da odmah, bez odgađanja pristupi pronalaženju i

otkrivanju činjenica i dokaza koji mogu dovesti do rasvjetljavanja događaja, Ustavni sud smatra da ova obaveza u konkretnom slučaju nije ispunjena.

152. Dalje, apelant u apelaciji navodi da je istraga neadekvatna (samim tim do danas nije rezultirala bilo kakvom tužilačkom odlukom), te da apelantu nije poznato da li je Kolegij Tužilaštva preduzeo potrebne mjere da bi se ta istraga okončala. Ustavni sud primjećuje da je Tužilaštvo u toku istrage preduzelo veoma veliki broj radnji, ali da su još nepoznati izvršioc i da je istraga tri godine nakon što se događaj desio još u toku. Istraga se vodi zbog krivičnog djela ubistvo na štetu Davida Dragičevića, što podrazumijeva i traži vrlo ozbiljan pristup u rasvjetljavanju činjenica predmeta. Ipak, Ustavni sud mora uzeti u obzir i dužinu trajanja istrage u kontekstu člana 2. Evropske konvencije.
153. U vezi sa navedenim, Ustavni sud primjećuje da iz dostavljenog spisa predmeta, kao i iz odgovora Tužilaštva proizlazi da je to tužilaštvo, odnosno glavni tužilac Tužilaštva „na Kolegiju Republičkog tužilaštva informirao o stanju u spisu (kada sam dobio izvještaj) i tražio, zbog ozbiljnosti predmeta i protesta dijela javnosti, da se odredi jedan tužilac koji će koordinirati radom postupajućeg tužioca u ovom predmetu“. Dakle, na samom početku sa istragom je upoznat Kolegij Republičkog tužilaštva, te je bio uključen (i) jedan tužilac Republičkog tužilaštva.
154. Ustavni sud primjećuje da je zakon predvidio - kako bi se istraga okončala, odnosno kako bi se došlo do tužilačke odluke - mogućnost koja je propisana odredbom člana 233. stav 2. ZKP. Navedena odredba glasi: „Ako se istraga ne završi u roku od šest mjeseci od donošenja naredbe o provođenju istrage, potrebne mjere da bi se istraga okončala, preduzet će kolegij tužilaštva“. Ustavni sud primjećuje da ova odredba u svakom slučaju štiti osumnjičenog, te ukazuje na svoj ranije izneseni stav da istraga ne može trajati vječno (vidi, *inter alia*, AP 523/19 od 11. juna 2019. godine, tačka 37, i već citiranu Odluku broj U 5/16 od 1. juna 2017. godine). Prema mišljenju Ustavnog suda, navedena odredba nema ograničenja u vezi sa činjenicom da je naredba o provođenju istrage donesena protiv nepoznatog počinioca. Također, Ustavni sud smatra da, osim što štiti osumnjičenog od „vječnog“ trajanja istrage, ova odredba nesporno utječe na „okončanje istrage“. To znači da bi kolegij tužilaštva, u slučaju kada istraga traje duže od šest mjeseci, morao biti upoznat sa razlozima trajanja istrage, razlozima zašto ona nije okončana, ali bi kolegij, također, trebalo da utvrdi „potrebne mjere da bi se istraga okončala“. To je u interesu osumnjičenog, ali u svakom slučaju, kao u konkretnom predmetu, (i) u interesu je oštećenog. To, također, može podvrgnuti istragu „kritici“, može doprinijeti novim idejama

i prijedlozima, ali može istragu činiti i otvorenijom, odnosno „javnom“, i to prvenstveno za tužioce koji se sa njome upoznavaju, što je sve u sklopu garancija koje su sadržane u članu 2. Evropske konvencije.

155. Imajući u vidu navode iz apelacije, kao i činjenice koje proizlaze iz dostavljenog odgovora, Ustavni sud primjećuje da je odredba člana 233. stav (2) ZKP sasvim jasna i da određuje postupanje „ako se istraga ne završi u roku od šest mjeseci od donošenja naredbe o provođenju istrage, potrebne mjere da bi se istraga okončala preduzet će kolegij tužilaštva“. Međutim, u konkretnom predmetu proizlazi da Tužilaštvo nije postupilo po navedenoj odredbi, odnosno o tome nije obavijestilo Ustavni sud. Stoga, kako bi pružilo sve garancije da istraga zadovoljava standarde u proceduralnom aspektu, Tužilaštvo mora ispoštovati i mogućnosti propisane zakonom koje bi mogle utjecati na ovaj aspekt, odnosno postupati po odredbama koje mogu dovesti do okončanja istrage, ili neke druge tužilačke odluke, ili jednostavno do završetka istrage.
156. Konačno, da bi ispitao poštivanje obaveze koju državama, odnosno njenim organima nameće član 2. Evropske konvencije, i to pozitivne obaveze da djeluje kada ima saznanje o nasilnoj smrti, te da po službenoj dužnosti provede djelotvornu istragu o okolnostima smrti, Ustavni sud primjećuje da je istraga pokrenuta i da je u toku. To nije obaveza u pogledu rezultata, već obaveza u pogledu sredstava (vidi, *Tahsin Acar protiv Turske* [VV], *Jaloud protiv Holandije* [VV]). Međutim, vlasti moraju preduzeti sve razumne korake koje mogu kako bi osigurale dokaze vezane uz incident, uključujući, *inter alia*, iskaze svjedoka, forenzičke dokaze i, kad je to primjereno, obdukciju koja rezultira potpunim i tačnim zapisnikom o povredama, te objektivnom analizom kliničkih nalaza, uključujući uzrok smrti (vidi, *Armani da Silva protiv Ujedinjenog Kraljevstva* [VV]). Svaki nedostatak u istrazi koji umanjuje mogućnost da se utvrdi u istrazi uzrok smrti ili odgovorno lice ili lica dovodi do opasnosti da povrijedi taj standard (vidi, *Al-Skeini i drugi protiv Ujedinjenog Kraljevstva* [VV], stav 166, predstavka broj 55721/07, presuda od 7. jula 2011. godine).
157. Primjenjujući navedene standarde na konkretan predmet, Ustavni sud primjećuje da apelant u apelaciji navodi veliki broj propusta u istrazi (vidi tačku 115. ove odluke), koji ukazuju na njenu nedjelotvornost. Generalno, apelant smatra da se događaj nije desio na način kako Tužilaštvo navodi u naredbi o provođenju istrage. Tužilaštvo vodi istragu, ali je u odgovoru na apelaciju istaklo: „...želimo da naglasimo i evidentne propuste OSL u ovom predmetu koji su otežali rasvjetljavanje okolnosti kako se ovaj događaj desio.“

Dalje je navedena konferencija za štampu MUP-a, koja je neuobičajena i koja je održana bez saglasnosti, znanja i prisutnosti postupajućeg tužioca, propusti nakon prijave krađe u kući Đ.R., jer policija nije obavila uviđaj i uzela nadzorne kamere, već je to radio Đ.R., „a onda sa komšijom A.K. nešto brisao i ispravljao“, pri provođenju obdukcije dva pripadnika MUP-a su neovlašteno bacila dio odjeće Davida Dragičevića, kriminalistička obrada nekih lica, posebno Đ.R. i F.Ć. nije urađena odmah i detaljno, a tokom provođenja istrage Tužilaštvo je utvrdilo da se ne radi o provalnoj krađi, već o nekoj raspravi, jer je David Dragičević došao u kuću Đ.R. i tu se zadržao 50 minuta. Pri tome Tužilaštvo je navelo da određene propuste i radnje „nije moglo spriječiti“.

158. Dakle, iako Ustavni sud iz dostavljene dokumentacije može zaključiti da je Tužilaštvo preduzelo veliki broj radnji u istrazi, nesporno je da je istraga nakon tri godine još u toku, a da Tužilaštvo koje vodi istragu „priznaje“ propuste. Ustavni sud smatra da svaki propust u istrazi ne znači i njenu nedjelotvornost, ali, ipak, smatra da bi se onda u tom pogledu trebalo da otkloni svaka sumnja. Ustavni sud napominje da je svrha istrage rasvjetljavanje okolnosti pod kojima se događaj desio, te eventualno otkrivanje izvršilaca i njihovo privođenje pravdi i kažnjavanje. Pri tome Ustavni sud napominje da se, prema praksi Evropskog suda, ne radi o obavezi rezultata, nego o obavezi sredstva.

159. Ustavni sud ne može i ne želi da preuzme ulogu tužioca, odnosno tužilaštva, koji vodi slučaj. Međutim, Ustavni sud smatra, ukoliko je Tužilaštvo priznalo određene propuste, treba ispitati da li oni utječu na samu istragu, odnosno na činjenicu da je ona nakon tri godine još u toku. Pri tome Ustavni sud polazi od naredbe za provođenje istrage donesene protiv više N.N. izvršilaca zbog postojanja osnova sumnje da su 18. marta 2018. godine, oko 4 sata, u Ulici Velibora Janjetovića Janje (i dalje, kako je precizirano u vezi sa mjestom događaja) verbalno, bijesnim i histeričnim glasom napali Davida Dragičevića upućujući mu prijetnje, te da su i fizički napali oštećenog, pa je oštećeni, uslijed takvog napada i verbalnih prijetnji, plašeći se za svoj život, bježao od izvršilaca i pao niz strmu obalu u nabujalu rijeku Crkvenu, ili da su ga izvršiocu gurnuli u rijeku, da bi kratko nakon dospijeća u vodu kod oštećenog nastupila smrt uslijed utapanja. Dalje su dati razlozi za navedeno i dokazi iz kojih proizlaze osnovi sumnje (svjedoci, provedena vještačenja, zapisnik o uviđaju, videozapisi nadzorne kamere, nalaz vještačenja vještaka iz Slovenije i ostalo, kako je navedeno u naredbi o provođenju istrage), te je na strani 3. navedeno: „ Iz nalaza vještačenja videozapisa nadzornih kamera u Ulici Velibora Janjetovića, i to nadzornih kamera objekata apartmani 'Vesto' i objekta servisa motornih vozila 'MK

servis', koje je izvršio vještak Gregor Kovač, kao i drugih dokaza, proizlazi da je oštećeni David Dragičević u kritično vrijeme bio u Ulici Velibora Janjetovića, te da je prošao pored kuće u vlasništvu Miomira Kurušića.“ Kao što je prethodno navedeno, apelant u cijelosti osporava da se događaj desio na način kako je to opisano u naredbi Tužilaštva. Ustavni sud, opet, ukazuje da nadležno tužilaštvo vodi istragu i da je provelo veliki broj dokaza, te da je iz prikupljenih dokaza došlo do ovakvog svog zaključka. Ipak, Ustavni sud ne može, a da ne primijeti sljedeće:

160. Naredba je usko vezana za događaj od 18. marta 2018. godine, oko 4 sata, na tačno navedenoj lokaciji. Dalje, u naredbi se navode videozapisi nadzornih kamera „Vesto“ i „MK servis“ kao dokaz da je David Dragičević u kritično vrijeme bio u Ulici Velibora Janjetovića. Apelant navodi da nije provedeno forenzičko vještačenje autentičnosti svih pribavljenih videosnimaka na kojima se vidi „lažni“ David Dragičević i da nije rasvijetljena uloga Đ.R., koji je prijavio policiji nepostojeću krađu, pa, zatim, po nalogu pripadnika MUP-a angažira lice A.K. za skidanje snimaka videonadzora sa određenih objekata. Tužilaštvo je navelo (kao propust) da policija nije izuzela nadzorne kamere u blizini kuće kada je prijavljena krađa, već da je to uradio sam Đ.R., a onda je sa svojim komšijom A.K. nešto brisao i ispravljao. Tužilaštvo nije znalo šta je brisano, niti je to uspjelo otkriti vještačenjem u Norveškoj, kako je navedeno u odgovoru Tužilaštva.
161. Također, kada se šire sagleda cjelokupni događaj, Ustavni sud primjećuje, a što nesporno proizlazi i iz spisa predmeta i odgovora Tužilaštva, da je Đ.R. prijavio krađu u kući, da policija nije obavila uviđaj, te da je kasnije Tužilaštvo otkrilo da se ne radi o provalnoj krađi, „već o nekoj raspravi“, odnosno da je David Dragičević došao u kuću Đ.R. „i to iza kuće, preko balkona, gdje je išao i [R.]“, gdje se zadržao 50-ak minuta. Apelant ukazuje da nije rasvijetljena uloga Đ.R. Tužilaštvo priznaje, i to više od godinu dana nakon što se događaj desio, da „kriminalističko-tehnička obrada nekih lica, a posebno [Đ.R.] nije urađena odmah i detaljno“.
162. Ustavni sud u vezi sa navedenim upućuje i na Odluku broj AP 5509/18 od 27. februara 2019. godine u kojoj je apelant bio A.K., koji je osporavao rješenja o pritvoru, te da je Ustavni sud utvrdio povredu člana II/3.d) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 5. Evropske konvencije. U navedenoj odluci Ustavni sud je, između ostalog, konstatirao sljedeće:

„43. Dalje, Ustavni sud zapaža da je u obrazloženju osporenog rješenja ostao samo [Đ.R.] kao 'nalogodavac' apelantu da preduzme određene radnje u vezi s 'brisanjem', a što je apelant, kako sud navodi, mogao odbiti jer je lice od 35 godina, 'koje je kao takvo potpuno svjesno kakve radnje preduzima i da te radnje mogu da budu rizične u smislu vršenja krivičnog djela koje mu se stavlja na teret [...]'. Pri tome Ustavni sud primjećuje da **sud apelantu određuje pritvor, a ulogu čovjeka po čijem nalogu je apelant radio [Đ.R.], kako proizlazi iz osporenih rješenja, tek treba da istraži Tužilaštvo**. Pri tome Ustavni sud primjećuje da među dokazima na koje se sud pozvao nije navedena izjava [Đ.R.], te je nejasno kako u ovakvom predmetu, u kojem se apelantove radnje vezuju za izvršenje po nalogu [Đ. R.], nije uzeta izjava od tog lica.“

163. Dalje, apelant ukazuje da nije rasvijetljena okolnost da je David Dragičević putem Instagrama poslao poruke svom prijatelju i svom rođaku neposredno prije nestanka da mu prijeti opasnost jedino od lica F.Ć., a da lice F.Ć. nema alibi za tu noć. U odgovoru na apelaciju više od godinu dana nakon događaja Tužilaštvo priznaje da (i) u odnosu na F.Ć. kriminalističko-tehnička obrada nije urađena odmah i detaljno.
164. Također, Ustavni sud primjećuje da apelant navodi propuste u vezi sa samim uviđajem prilikom pronalaska beživotnog tijela Davida Dragičevića. U spisu predmeta je zapisnik o uviđaju (vidi tačku 17. ove odluke) u kojem je, u dijelu zapisnika „zatečeno stanje“, navedeno: „Lice mjesta je u potpunosti izmijenjeno na način da su nakon dojava građana pripadnici Vatrogasne brigade Banje Luka izvukli tijelo na obalu a potom je od strane mrtvozornika Miljković dr. Saše (prije dolaska uviđajne ekipe) izvršen pregled leša.“ Ustavni sud u ovom dijelu želi da ukaže da se kasnije pojavilo kao sporno pitanje (vidi tač. 70. i 115. ove odluke) da li je mrtvozornik predao izvještaj pripadniku MUP-a, da li je on izgubljen, da li je mrtvozornik pronašao predmete koji su kasnije, prilikom obdukcije, nađeni i drugo?
165. Ustavni sud, također, ukazuje da Tužilaštvo u odgovoru na apelaciju navodi da su dva pripadnika MUP-a prilikom obdukcije, pakirajući odjevne predmete Davida Dragičevića, bacili „njegove gaće“, a što je Tužilaštvo otkrilo u toku provođenja istrage i što „nije moglo spriječiti“.
166. Iako se Tužilaštvo pokušava opravdati da određene propuste nije moglo spriječiti, ili da je podiglo optužnicu protiv određenih lica, Ustavni sud sa aspekta utvrđivanja

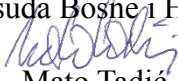
djelotvornosti istrage mora da primijeti da se ovdje, ipak, radi o propustima koji su mogli utjecati na samu istragu, kao i na činjenicu da ona traje tri godine, a da se još ne zna izvršilac/izvršioći. Pri tome, kako je Ustavni sud naveo u svojoj Odluci broj AP 3546/17, za (ne)djelotvornost istrage ne mora postojati „zavjera“, sistemsko zataškavanje ili ciljano prikrivanje ubistva ili bilo kojeg djela. Dovoljno je da ukupnost (čak i manjih) propusta, nemara, nestručnosti, te nepreduzimanja potrebnih radnji ne dovedu do rezultata, ili dovedu do pogrešnih rezultata istrage.

167. Kako je to navedeno u prethodnim tačkama ove odluke, u konkretnom predmetu, zaista, postoje „nesporni“ propusti u djelovanju Tužilaštva, odnosno lica nad kojima Tužilaštvo „vrši nadzor“, i to od samog početka događaja, od prvih preduzetih radnji u istrazi. Istraga traje tri godine. S obzirom na to da istraga traje tri godine, respektirajući nadležnost i sposobnost Tužilaštva da rasvijetli okolnosti pod kojima je život izgubio apelantov sin, Ustavni sud, ipak, ne može a da ne primijeti da navedeni propusti (više ili manje sporni, a pogotovo oni nesporni) u kontekstu cjelokupnog događaja izazivaju ozbiljnu sumnju u samu djelotvornost istrage. Također, Ustavni sud primjećuje da su propusti u istrazi „otvarali“ vrata za nove sumnje (pogotovo kod apelanta) i nove dileme u predmetu, koje su nesporno morale utjecati i na sam rad Tužilaštva da riješi i ono za šta ne bi bilo potrebe da se rješava da nije bilo propusta. Stoga, Ustavni sud smatra da su propusti takvi da su mogli utjecati na samu djelotvornost istrage.
168. Ustavni sud u konkretnom predmetu u ovoj fazi postupka zaključuje da u istrazi Tužilaštva u predmetu broj T13 0 KTN 0040438 18 nisu ispoštovane sve garancije iz člana II/3.a) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 2. Evropske konvencije.
169. Imajući u vidu zaključak o povredi apelantovog prava iz člana II/3.a) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 2. Evropske konvencije, Ustavni sud smatra da nije potrebno u ovom momentu da dalje ispituje ostale apelantove navode.
170. Ustavni sud, također, smatra da je potrebno da još jednom napomene da je ova odluka donesena imajući u vidu navode apelanta koji je ukazivao na nedjelotvornu istragu koju vodi Tužilaštvo, koje je sebe smatralo nadležnim, i da je obuhvaćen period do 2. marta 2021. godine (vidi tačku 138. ove odluke). Stoga, Ustavni sud neće naložiti Tužilaštvu da preduzme bilo kakve korake iako napominje da su standardi navedeni ovom odlukom obavezujući za bilo koje tužilaštvo koje postupa u bilo kom predmetu, kako bi

bile ispoštovane garancije iz člana II/3.a) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 2. Evropske konvencije.

VIII. Zaključak

171. Ustavni sud zaključuje da u okolnostima konkretnog slučaja postoji kršenje apelantovog prava iz člana II/3.a) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 2. Evropske konvencije kada je Tužilaštvu trebalo 100 dana da „definiira“ krivično djelo u odnosu na koje postoje osnovi sumnje i da donese formalnu naredbu o provođenju istrage, te da je istraga i nakon tri godine od događaja još u toku, a da Kolegij Tužilaštva nije postupio u skladu sa odredbom člana 233. stav 2. ZKP, te kada je (i) Tužilaštvo priznalo određene propuste u istrazi za koje je Ustavni sud utvrdio da su takvi da dovode u pitanje djelotvornost same istrage.
172. Na osnovu člana 59. st. (1) i (2) Pravila Ustavnog suda, Ustavni sud je odlučio kao u dispozitivu ove odluke.
173. Prema članu VI/5. Ustava Bosne i Hercegovine, odluke Ustavnog suda su konačne i obavezujuće.

Predsjednik
Ustavnog suda Bosne i Hercegovine

Mato Tadić